

№1 (16) 2015

Tęcza

ŻYTOMIERSZCZYZNY

MARSZ GODNOŚCI W KIJOWIE

*Zdrowych, Pogodnych Świąt Wielkanocnych,
Pełnych wiary, nadziei i miłości.
Radosnego wiosennego nastroju,
Serdecznych spotkań w gronie rodziny
i wśród przyjaciół
oraz wesołego „Alleluja”*

życzy

**Konsul Generalny RP w Winnicy
Krzysztof Świderek
wraz ze współpracownikami**

*Chrystus Pan Zmartwychwstał!
Radosnych – Cudem Wielkiej Nocy,
Ciepłych – obecnością bliskich,
Pełnych wiosennego słońca
i odradzającej się przyrody,
zdrowych, radosnych
oraz spokojnych
Świąt Wielkanocnych
życzy*

**Prezes Żytomierskiego Obwodowego Związku
Polaków na Ukrainie Wiktoria Laskowska-Szczur**

Шановні віряни-католики!

Щиро вітаю вас з великим святом –

Днем воскресіння Христового!

У світлі великодні дні відчуймо єдність і силу українського народу, об'єданого давніми християнськими традиціями. Сердечно бажаю кожній родині міцного здоров'я, благополуччя, сімейного затишку та непохитної віри в краще майбутнє України.

Нехай свято здійснить бажання мільйонів українських сердець – жити в мирі, єднанні та злагоді. Великого людського щастя вам, дорогі житоміряни, та радісних пасхальних свят!

Христос воскрес!

**З повагою,
в.о. міського голови Любов Цимбалюк**

AKTUALNOŚCI

..... 2

WYDARZENIA

Marsz Godności zjednoczył Europę
Марш гідності об'єднав Європу..... 3

Żytomierzanie modlili się na placu Sobornym w intencji
Niebiańskiej Sotni
Близько тисячі житомир'ян на майдані Соборному
молилися за Небесну сотню..... 4

Obchody rocznicy rewolucji godności w Żytomierzu
Вшанування річниці Революції Гідності в Житомирі..... 5

HISTORIA

„Wspólna przeszłość. Ukraińcy i Polacy
jako ofiary terroru komunistycznego”
„Спільне минуле. Українці та поляки – жертви
комуністичного терору”..... 6

RELIGIA

W Rzymie biskupi modlili się o pokój na Ukrainie
У Римі єпископи молилися за мир в Україні..... 7

PAMIĘTAMY O NICH

70. rocznica wyzwolenia KL Auschwitz
70-та річниця визволення концтабору Аушвіц..... 8

Śladem zbrodni nazistów
Слідами нацистських злочинів..... 9

Psychologia więźnia. KL Auschwitz-Birkenau
Психологія в'язня. КТ Аушвіц-Біркенау..... 9

POLSKIE TRADYCJE

Ulicami Żytomierza przeszedł Orszak Trzech Króli
Вулицями Житомира пройшла Хода трьох королів..... 10

KULTURA

„Reinhold Glière – Borys Latoszyński: życie i twórczość w
kontekście kultury”

„Рейнгольд Глієр – Борис Лятошинський: життя і
творчість в контексті культури”..... 11

JUBILEUSZ

150 lat hymnu Ukrainy
150 років Гімну України..... 14

WYBITNI POLACY

Rok Życia Konsekwowanego – Świadkowie wiary
Рік Життя Освяченого – Свідки віри..... 16

ZWIEDZAMY POLSKĘ

Międzynarodowy Festiwal Kolęd i Pastorałek w Będzinie
Міжнародний фестиваль колядок і щедрівок
в Бендзині..... 18

NASZE TRADYCJE

VII Koncert Bożonarodzeniowy w Żytomierzu
VII Різдвяний концерт у Житомирі..... 20

ROZWIJAMY KULTURĘ

Niezapomniane spotkanie z rówieśnikami z Zalesia Górnego
Незабутня зустріч з ровесниками в Залесі Гурнім..... 21

INFORMACJA

Oświata w Polsce jest dostępna dla każdego
Освіта в Польщі доступна для кожного..... 22

Tęcza Żytomierszczyzny kwartalnik mniejszości polskiej

Założyciel i wydawca

Żytomierski Obwodowy Związek Polaków na Ukrainie

Kolegium Redakcyjne

mgr Wiktoria Laskowska-Szczur (redaktor naczelna)

mgr Jana Laskowska (redaktor)

ks. dk. dr Jacek Pawłowicz

ks. mgr lic. Jarosław Giżycki

prof. Wołodimir Jerszow

dr Iryna Kopoć

doktorantka Olena Staniszevska

Alaksiej Salej (grafik)

Zdjęcia z archiwum Żytomierskiego Obwodowego ZPU

Redakcja

ul. Teatralna 17/20, gab. 109-111

10013, Żytomierz, Ukraina

tel. +38 (097) 199 83 08

e-mail: zpuzytomierz@mail.ru

www.zozpu.zhitomir.net

Druk PP Melnik S. O., Żytomierz, ul. Puszkіńska, 63

Nakład 1000 szt.

Redakcja nie utożsamia się z poglądami autorów nadesłanych materiałów

Веселка Житомирщини квартальник польської меншини

Засновник і видавець

Житомирська обласна Спілка поляків України

Редакційна колегія

Вікторія Ляковська-Щур (головний редактор)

Яна Ляковська (редактор)

кс. dk. Яцек Павлович

кс. Ярослав Гіжицький

Володимир Ершов

Ірина Копоть

Олена Станішевська

Олексій Салей (верстка)

Фотографії з архіву Житомирської обласної СПУ

Редакція

вул. Театральна 17/20, каб. 109 – 111

10013, м. Житомир, Україна

tel. +38 (097) 199 83 08

e-mail: zpuzytomierz@mail.ru

www.zozpu.zhitomir.net

Друк ПП Мельник С. О., м. Житомир, вул. Пушкінська, 63

Тираж 1000 прим.

Редакція може не поділяти думки авторів матеріалів

Projekt jest współfinansowany ze środków finansowych otrzymanych z Ministerstwa Spraw Zagranicznych w ramach konkursu na realizację zadania «Współpraca z Polonią i Polakami za granicą w 2015r.» za pośrednictwem Fundacji Wolność i Demokracja

Свідчення про державну рестрацію друкованого засобу масової інформації серії ЖТ № 96/473 Р від 24.03.2011

Prezydent Ukrainy Petro Poroszenko i polski ekonomista Leszek Balcerowicz

Prezydent Ukrainy Petro Poroszenko spotkał się z Leszkiem Balcerowiczem, byłym wicepremierem i ministrem finansów w rządzie RP. Mówił, że Ukraina, która jest obecnie obiektem agresji, potrzebuje międzynarodowego wsparcia, by ustabilizować gospodarkę. Jednocześnie – według niego – w kraju są obecnie sprzyjające warunki do przeprowadzenia reform. Podkreślił, że Ukraina jest szczególnie zainteresowana polskimi doświadczeniami w reformowaniu samorządów. Prezydent Ukrainy powiedział też, że Polska jest wzorem kraju, który z powodzeniem zreformował swoją gospodarkę i stał się pełnoprawnym członkiem Unii Europejskiej.

Leszek Balcerowicz ocenił, że obecnie najważniejsze jest, by Ukraina dowiodła swojej woli reform. Jego zdaniem Kijów musi przebudować budżet, zmniejszyć wydatki, a jednocześnie chronić najbardziej potrzebującą część społeczeństwa. Przypominał, że w Polsce konieczne zmniejszenie deficytu budżetowego odbyło się kosztem zmniejszenia funduszu na emerytury. Z czasem podniesiono też wiek emerytalny.

Leszek Balcerowicz, ojciec polskich rynkowych reform gospodarczych, był także szefem Narodowego Banku Polskiego.

W Chmielnickim 14-15 lutego odbyła się Olimpiada Literatury i Języka Polskiego Winnickiego Okręgu Konsularnego, zorganizowana przez Konsulat Generalny RP w Winnicy oraz Chmielnicki Oddział Związku Nauczycieli Polskich Ukrainy (prezes Julia Sierkowa). Komisji przewodniczył dr Jerzy Kowalewski.

Do konkursu przystąpili uczniowie szkół ogólnokształcących oraz szkół sobotnio-niedzielnich. W olimpiadzie wzięło udział 23 uczestników: z Żytomierza, Chmielnickiego, Szepietówki, Starokonstantynowa, Szaróweckiego, Gródka Podolskiego, Nietiszyna oraz innych miejscowości. Olimpiada składała się z trzech części: rozważania ze słuchu, testu gra-

matycznego, wypracowania pisemnego oraz części ustnej.

Zwycięstwo odnieśli uczniowie z Żytomierza: 1 miejsce zdobył Kiril (Cyryl) Szest, 3 miejsce wywalczył Mirosław Szynkarenko. Laureaci olimpiady są uczniami Polskiej Szkoły Sobotnio-Niedzielnej przy ŻOZPU.

Międzynarodowy Festiwal Sztuki oraz Konkurs Młodych Pianistów im. Światosława Richtera w Żytomierzu

Międzynarodowy Festiwal Sztuki oraz Konkurs Młodych Pianistów im. Światosława Richtera odbył się 18-20 marca 2015 r. w Żytomierzu. Uroczystości poświęcone były 100-leciu urodzin mistrza. W Festiwalu wzięli udział: Zasłużona Akademicka Orkiestra Symfoniczna Radia Ukraińskiego, Akademicki chór im. P. Majborody Radia Ukraińskiego, a także Zasłużony Artysta Ukrainy – Józef Erminia (fortepian, Lwów) oraz Oleksij Botwinow (Odessa), Akademicki chór „Oreja” z Żytomierza.

W Żytomierskiej Obwodowej Administracji 25 marca został zorganizowany okrągły stół pt.: „Działalność organizacji religijnych na Żytomierszczyźnie: osiągnięcia, problemy i sposoby ich rozwiązania”. Program okrągłego stołu przygotował i przeprowadził główny specjalista ds. religii ODA Oleksandr Pywowski. W spotkaniu wzięli udział: zastępca przewodniczącego ODA Gennadij Dmytrenko, dyrektor Departamentu ds. Religii i Narodowości w Ministerstwie Kultury Ukrainy Andrej Jurasz, abp Piotr Malczuk, naukowcy i szefowie religijnych organizacji Żytomierszczyzny.

W swoich wystąpieniach naukowcy poruszyli następujące zagadnienia:

- problemy życia religijnego i sposoby ich rozwiązania;
- wpływ ukraińskiego prawosławia na bezpieczeństwo narodowe państwa;
- wpływ ekspertów na relacje państwo-Kościół, społeczeństwo, środki masowego przekazu.

Odpowiedzialni na organizację religijne mieli okazję porozmawiać ze sobą oraz z ekspertami-religioznawcami.

Podczas rewolucji godności na Majdanie Niepodległości powstała tzw. religia obywatelska, która zjednoczyła ludzi różnych wyznań i przekonań religijnych wokół wspólnego celu.

Żytomierscy lekarze na kursie podwyższenia kwalifikacji w Opolu (Polska)

Przy wsparciu Żytomierskiego Obwodowego ZPU w osobie prezesa W. Laskowskiej-Szczur i T. Sztogriny w lutym został zorganizowany wyjazd lekarzy psychiatrów z żytomierskiego szpitala wojewódzkiego nr 1 do Opolu w celu podwyższenia kwalifikacji i polepszenia pomocy medycznej dla chorych, cierpiących na choroby neurologiczno-psychiatryczne.

Delegację lekarzy z wielką gościnnością przyjął dyrektor opolskiej kliniki Krzysztof Nazimek.

Polski system przewiduje udział lekarzy rodzinnych; centrów specjalistycznych i ośrodków zdrowia psychicznego. W razie potrzeby pacjent może być hospitalizowany w specjalnych oddziałach stacjonarnych.

Doświadczenie polskich kolegów-medyków umożliwi usprawnienie organizacji ochrony zdrowia chorych w obwodowym szpitalu psychiatrycznym Nr 1 w Żytomierzu. Żytomierscy lekarze żywo interesowali się organizacją pracy oddziałów w szpitalach, sposobami tworzenia komfortowych warunków pobytu i leczenia chorych wg systemu polskiego.

Opracowanie redakcji

Uczestnicy marszu wzięli udział w modlitwie na Majdanie Niepodległości
Учасники маршу взяли участь в молитві на Майдані Незалежності

Marsz Godności zjednoczył Europę

Марш гідності об'єднав Європу

22 lutego w Kijowie odbyła się wielka akcja społeczna pod nazwą Marsz Godności, upamiętniająca rocznicę Majdanu. Wielu dostojnych gości – prezydentów europejskich państw, przyjechało do Kijowa, aby wyrazić swoją solidarność z Ukrainą i oddać hołd poległym w walkach podczas Euromajdanu. W uroczystym Marszu wzięli udział prezydenci: Litwy – Dalia Grybauskaitė, Polski – Bronisław Komorowski, Niemiec – Joachim Gauck, Mołdawii – Nicolae Timofti, Gruzji – Giorgi Margwelaszwili, Słowacji – Andrej Kiska oraz przewodniczący Rady Europejskiej Donald Tusk.

W kijowskim Marszu szli także przedstawiciele Bułgarii, Estonii, Hiszpanii, Irlandii, Łotwy, Rumunii, Węgier, Francji, Czech. Liczba jego uczestników przekroczyła 5000.

Głowa państwa ukraińskiego Petro Poroszenko wyraził wdzięczność wobec prezydenta Polski Bronisława Komorowskiego za jego wizytę na Ukrainie, która była bardzo symboliczna i ważna. Petro Poroszenko podkreślił, że idea Marszu Godności zrodziła się podczas jego oficjalnej wizyty w Warszawie. Warszawa zaproponowała znaczną pomoc dla Ukrainy w zakresie przeprowadzenia reform, zwłaszcza w sferze samorządowej. Ukraiński rząd postanowił wcielić w życie ten model reform, który zdał egzamin w Warszawie. Dla Polski ma to szczególne, symboliczne znaczenie. Świadczy bowiem o tym, że Polska może służyć przykładem w przeprowadzeniu trudnych przekształceń w krajach obszaru postsowieckiego. Ukraina uważnie śledziła przemianę doby „Solidarności”.

Ze swojej strony prezydent Bronisław Komorowski podziękował za zaproszenie i powiedział, że ta wizyta ma także dla Polski znaczenie symbolu, gdyż w ten sposób Polska pragnie wyrazić swoją solidarność z narodem Ukrainy, podkreślić dobrosąsiedzkie stosunki i wypracować wspólną strategię na arenie międzynarodowej. „Mamy okazję wyrazić solidarność Polski z Ukrainą, która prowadzi dramatyczny bój o swoją niepodległość” – powiedział polski prezydent.

22 лютого в Києві пройшла масова громадська акція, приурочена до річниці Майдану – Марш Гідності. Щоб вшанувати пам'ять загиблих під час Євромайдану в минулому році та виразити свою солідарність з Україною, до столиці приїхали європейські лідери: президент Литви Даля Грібаускайте, Польщі – Броніслав Коморовський, Німеччини – Йоахім Гаук, Молдови – Ніколає Тімофті, Грузії – Георгій Маргвелашвілі, Словацької Республіки – Андрій Кіска, Президент Європейської Ради Дональд Туск.

На київській ході були також представники Болгарії, Естонії, Іспанії, Ірландії, Латвії, Румунії, Угорщини, Франції, Чехії. Загальна кількість учасників становила понад 5 тис.

Глава держави Петро Порошенко подякував президенту Польщі Броніславу Коморовському за його візит до України, який став символічним і дуже важливим. Зокрема, президент України відзначив, що ідея проведення Маршу Гідності зародилась саме під час його візиту до Варшави. Варшава запропонувала широку допомогу Україні у проведенні реформ, зокрема у сфері місцевого самоврядування. Для Варшави згода України йти польською дорогою реформ має символічне значення. Це свідчить, що Польща може виступати успішним прикладом для країн пострадянського простору. Зразком для України є період польської «Солідарності».

У свою чергу Броніслав Коморовський подякував за запрошення і зазначив, що його присутність в річницю Майдану є беззаперечною як вираз підтримки та добросусідських відносин, а також для вироблення спільної стратегії на міжнародній арені. «Це була нагода висловити солідарність Польщі з Україною, яка веде драматичний бій за свою незалежність», – сказав президент Польщі.

Żytomierzanie modlili się na placu Sobornym w intencji Niebiańskiej Sotni

Wieczorem 21 lutego nieomal tysiąc mieszkańców Żytomierza zebrało się na placu Sobornym, aby uczcić pamięć bohaterów Niebiańskiej Sotni. Przedstawiciele różnych wyznań przybyli, aby się wspólnie pomodlić o spokój duszy protestujących, których dosięgły kule zbrodniczych snajperów rok temu, w samym centrum Kijowa.

W dniach od 18 do 21 lutego czcimy pamięć Niebiańskiej Sotni, pamięć naszych bohaterów, czyli naszej najnowszej historii, wypisanej w sercu krwią poległych. Dlatego też Żytomierzanie dołączyli do maratonu modlitewnego oddając hołd pamięci tym, którzy polegli, bohaterom, którzy także teraz giną za nas, za nasz Kraj, za Ukrainę.

Organizatorzy tej akcji ułożyli ze świec i zniczy herb Ukrainy na centralnym placu miasta, obok którego ludzie postawili swoje znicze.

Podczas modlitewnego spotkania duchowni różnych wyznań wznieśli swoje modły do Boga, w intencji tych, którzy polegli na kijowskim Majdanie.

Блиько тисячі житомирян на майдані Соборному молилися за

Небесну сотню

Ввечері 21 лютого близько тисячі житомирян зібрались, щоб вшанувати пам'ять Героїв Небесної сотні на Майдані Соборному. Віряни різних конфесій прийшли помолитись за душі протестувальників, розстріляних рік тому в самому центрі Києва.

З 18 по 21 лютого — це дні, коли вшановується пам'ять Небесної сотні, пам'ять наших Героїв, Героїв нашої новітньої історії. Також житомиряни вшановували пам'ять загиблих Героїв, які і зараз гинуть за нас, за нашу землю, за нашу Україну.

Організатори цієї події виклали герб України зі свічок на центральній площі міста, біля якого віряни ставили свої лампадки.

Під час молебню священнослужителі різних конфесій прочитали заупокійні молитви за всіма загиблими на київському Майдані.

Obchody rocznicy rewolucji godności w Żytomierzu

Z inicjatywy władz obwodu żytomierskiego 20 lutego przedstawiciele organizacji społecznych zebrali się, by uczcić pamięć Bohaterów „Niebiańskiej Sotni”, którzy zginęli rok temu na Majdanie w Kijowie podczas tragicznych zaćć rewolucji godności.

Na specjalnym posiedzeniu minutą ciszy uczczono Bohaterów Majdanu oraz tych wszystkich, którzy w minionym roku oddali życie, walcząc w obronie Ukrainy.

Przedstawiciele społeczeństwa mogli wyrazić swoje głębokie zaniepo-

kojenie stanem państwa. Po burzliwej dyskusji wszyscy udali się na plac Korolowa, na miejsce pamięci Bohaterów Majdanu, wśród których byli również żytomierzanie. Wspólną modlitwę za poległych poprowadził biskup Izjasław z kościoła prawosławnego KP oraz proboszcz katedry żytomierskiej ks. kanonik Wiktor Makowski. Kwiaty i znicze złożyli przedstawiciele władz miasta i obwodu, mieszkańcy miasta, wśród nich kapelan Polaków na Żytomierszczyźnie ks. Jarosław Giżycki i prezes Żytomierskiego Obwodowego Związku Polaków na Ukrainie Wiktoria Laśkowska-Szczur.

www.zozpu.zhitomir.net

Вшанування річниці Револуції Гідності в Житомирі

20 лютого 2015 р. представники влади міста й області та громадськість зібралися у сесійній залі обласної ради, щоб вшанувати Героїв Небесної сотні, які загинули рік тому на Майдані під час трагічних подій Револуції Гідності.

Хвилиною мовчання вшанували пам'ять Героїв Майдану та всіх, хто в минулому році віддав життя в боротьбі за захист України.

Представники громадськості також мали змогу виразити своє занепокоєння станом у державі. Після

бурхливої дискусії всі відправилися на майдан Корольова до місця пам'яті Героїв Майдану, серед яких були і житомиряни. Молебен провели єпископ Ізяслав та настоятель кафедрального костюлу кс. канонік Віктор Маковський. Квіти та свічки запалили голова обласної ради Віталій Француз, голова ОДА Сергій Машковський в.о. міської ради Любов Цимбалюк, громадськість міста, капелан поляків Ярослав Гіжицький, голова Житомирської обласної Спільноти поляків України Вікторія Ляковська-Щур.

www.zozpu.zhitomir.net

Wspólna przeszłość. Ukraińcy i Polacy jako ofiary terroru komunistycznego

25 marca br w siedzibie Instytutu Badań Politycznych i Etnonarodowych im. I. F. Kurasa w Kijowie odbyła się konferencja naukowo-praktyczna dla upamiętnienia 75. Rocznicy zbrodni katyńskiej.

Temat konferencji w pełni oddaje jej tytuł: „Wspólna przeszłość. Ukraińcy i Polacy jako ofiary terroru komunistycznego”. Prelegentami byli wybitni polscy i ukraińscy naukowcy, eksperci, działacze kultury i dziennikarze.

Konferencję otworzył wiceminister spraw zagranicznych Ukrainy Danyło Łubkiwskij, który podkreślił wagę wskrzeszenia i pamiętania przeszłości. Konsul generalny RP w Kijowie Rafał Wolski zaznaczył: „Naszym zadaniem na dziś jest poczynić wszystko, aby ożywić pamięć, jako że ożywić pamięć, to znaczy umocnić tożsamość”. Prezes Ukraińskiego Instytutu Pamięci Narodowej Wołodymyr Wiatrowycz mówił zaś o znaczeniu współpracy między Ukraińcami a Polakami dla przyszłych pokoleń.

Przed sesją odbył się pokaz filmu dokumentalnego „Miejsce pamięci – Bykownia” (autor prof. dr hab. Jurij Szapował. Film był po raz pierwszy emitowany w 2013 r. w telewizji ukraińskiej.

Prof. dr hab. Jurij Szapował poprowadził sesję wprowadzającą, w której przedstawił ludobójstwo Ukraińców i Polaków przez władze komunistyczne w latach 1930-1941. W pierwszej części dyskusji omawiano tragedię Bykowni widzianą przez pryzmat archiwalnych spraw karnych z lat 1937-1939 oraz niewyjaśnione do tej pory okoliczności sprawy katyńskiej. Tematem drugiego panelu dyskusyjnego były deportacje stalinowskie. Wśród wystąpień znalazł się referat pułkownika sprawiedliwości Andrija Amonsa: „Dwie zbrodnie stalinowskie: deportacja Polaków w latach 1940-1941 z Galicji i Wołynia a egzekucje w Bykowni...”.

Na zakończenie spotkania odbyła się prezentacja zbioru prac naukowych, ogłoszonych podczas Ogólnokrajowej Konferencji Naukowej „Bykownia w systemie represji politycznych w USRR w latach 1937-1941: refleksje badawcze i interpretacje”, która odbyła się 20 listopada 2013 roku w Kijowie. Wystąpienia i materiały przedstawione na konferencji „Wspólna przeszłość. Ukraińcy i Polacy jako ofiary terroru komunistycznego” zostaną wydane przez Zjednoczenie Naukowo-Wydawnicze „Duch i Litera”.

Konsul Generalny RP w Kijowie Rafał Wolski, prezes Ukraińskiego Instytutu Pamięci Narodowej Wołodymyr Wiatrowycz, wiceminister spraw zagranicznych Ukrainy Danyło Łubkiwskij / Генеральний консул РП в Києві Рафал Вольскі, голова Українського інституту народної пам'яті Володимир Вятрович, віцеміністр закордонних справ України Данило Лубківський

Moderator panelu Oleksandr Zincenko, doradca prezesa Ukraińskiego Instytutu Pamięci Narodowej / Модератор конференції Олександр Зінченко, радник керівника Українського інституту національної пам'яті

Konferencję zorganizowały Ambasada Rzeczypospolitej Polskiej na Ukrainie, Instytut Badań Politycznych i Etnonarodowych im. I. F. Kurasa, Narodowa Akademia Nauk Ukrainy, Kijowskie Stowarzyszenie Kulturalno-Oświatowe im. Adama

Mickiewicza, Ministerstwo Kultury Ukrainy, Narodowe Muzeum Pamięci Historycznej „Bykowniańskie Mogiły”, Ukraiński Instytut Pamięci Narodowej oraz Zjednoczenie Naukowo-Wydawnicze „Duch i Litera”.

Jana Laskowska

W Rzymie biskupi modlili się o pokój na Ukrainie

У Римі єпископи молилися за мир в Україні

W dniach 16-21 lutego 2015 episkopat łaciński i grecko-katolicki z Ukrainy odbył pielgrzymkę *Ad limina Apostolorum* do Watykanu.

Wizyta *ad limina*, dokładniej: *Ad Limina Apostolorum* (łac. do grogów (grobow) Apostołów) – to termin w Kościele katolickim, który oznacza zobowiązanie biskupów różnych krajów do odwiedzenia co pięć lat grobów świętych Apostołów Piotra i Pawła w Rzymie, oraz przedstawienia papieżowi sprawozdania odnośnie do stanu swoich diecezji. Celem wizyty jest równocześnie umocnienie więzi z następcą św. Piotra, Biskupem Rzymu, uznanie jego zwierzchnictwa, przyjęcie jego rad i zaleceń. Ojciec św. Franciszek przyjął biskupów z Ukrainy, żywo interesując się sprawami Kościoła i państwa, a w szczególności działaniami wojennymi na Wschodzie.

Biskupi rzymskokatolicki odbyli 17 lutego 2015 wspólną Mszę u grobu św. Piotra modląc się z pielgrzymami z katolickich diecezji na Ukrainie o pokój. Śpiew „Boże Welykyj, Jedyny, nam Ukrainu chrany” – nieoficjalnego hymnu Kościoła katolickiego na Ukrainie, napłynął pięknym brzmieniem kryptę Księcia Apostołów. Pielgrzymi biorący udział we Mszy św. razem z duchownymi katolickimi, studiującymi obecnie w Rzymie wzniesli gorące modlitwy, pełne ufności i błagania do Boga. We wspólnej modlitwie uczestniczyła także ambasador Ukrainy przy Stolicy Apostolskiej Tetiana Iżewska.

Zwracając się do zebranych pielgrzymów, abp Mieczysław Morczycki, metropolita lwowski, podkreślił niezwykłość tej modlitwy, która ma miejsce „przy grobie św. Piotra – opoki naszej wiary i jedności”. Przewodniczący episkopatu Ukrainy wezwał wszystkich do modlitwy o pokój. Prośba o pokój brzmiała i podczas „Modlitwy powszechnej”.

Bp Witalij Skomarowski, ordynariusz łucki, w kazaniu podczas Mszy św. odniósł się do słów pochodzących z listu św. Piotra, w których Apostoł nazywa siebie „świadkiem cierpień Chrystusowych”. Piotr, choć nie był naocznym świadkiem śmierci Chrystusa, ponieważ zaparł się Go, potem złożył świadectwo wiary umierając na krzyżu.

З 16 до 21 лютого відбувся візит українських єпископів до Ватикану *Ad limina Apostolorum*.

«Ad limina Apostolorum» у перекладі з латини означає «До апостольських порогів». Такий візит католицькі єпископи з усього світу здійснюють кожних 5 років, щоб особисто зустрітись зі Святішим Отцем. Він включає молитву в римських базиліках, зустрічі у ватиканських відомствах та спільну зустріч єпископів з Папою, який дає їм відповідні напрямні вказівки на основі отриманих звітів.

«Боже Великий, Єдиний, нам Україну храни», – цей спів наповнив у вівторок, 17 лютого, кriptу під ватиканською базилікою Святого Петра. З нагоди початку візиту *ad Limina Apostolorum*, римо-католицькі єпископи з України відслужили на гробі святого апостола Петра Святу Месу.

Участь у Службі Божій взяли паломники з України та миряни і духовенство, що проживають у Римі. У спільній молитві взяла участь Посол України при Святому Престолі п. Тетяна Іжевська.

Звертаючись на початку Святої Меси до присутніх, Львівський митрополит РКЦ архієпископ Мечислав Мокшицький вказав на особливість цієї молитви, яка відбувається «біля гробу святого Петра – фундаменту нашої віри та єдності». Голова Єпископату України закликав усіх молитися за мир. Прохання про мир звучали також під час «Молитви вірних».

Єпископ Віталій Скомаровський, ординарій Луцький, проповідуючи під час Святої Меси, прокоментував слова з Послання святого Петра, в якому апостол називає себе «свідком Христових страждань». Проповідник звернув увагу на те, що мова не йде про «наочне свідчення», а про «свідчення віри».

Na podstawie informacji z www.credo-ua.org

www.credo-ua.org

Ad limina Apostolorum w Watykanie. Spotkanie episkopatu ukraińskiego z Ojcem Świętym Franciszkiem.
Ad limina Apostolorum у Ватикані. Зустріч українських єпископів зі Святішим Отцем, Папою Франциском

70. rocznica wyzwolenia KL Auschwitz

(...) Noc, noc bez końca.

Świtu nie ma.

Oczy od snu są oczadziałe.

*Jak Boży sąd nad ludzką ziemią
zapada mgła nad Birkenau.*

Tadeusz Borowski

Słowa te zaczerpnięto z wiersza urodzonego w Żytomierzu słynnego polskiego poety, byłego więźnia obozu Auschwitz Tadeusza Borowskiego. Miejsce to stało się ostatnią stacją dla prawie 1,5 miliona ofiar z okupowanej przez nazistów Europy. Obóz koncentracyjny Auschwitz (1940-1945) był największym hitlerowskim obozem zagłady, czyli miejscem stopniowego wyniszczania więźniów, i równocześnie największym ośrodkiem natychmiastowej, bezpośredniej eksterminacji Żydów. Dla społecznej pamięci to symbol terroru, ludobójstwa i holocaustu.

W celu zachowania pamięci o ofiarach zbrodni III Rzeszy staraniem byłych więźniów Auschwitz otwarto 14 czerwca 1947 roku Państwowe Muzeum Auschwitz-Birkenau w Oświęcimiu. Obecnie muzeum pod oficjalną nazwą „Auschwitz-Birkenau. Niemiecki nazistowski obóz koncentracyjny i zagłady (1940-1945)” znajduje się na

Ściana płaczu / Стіна плачу

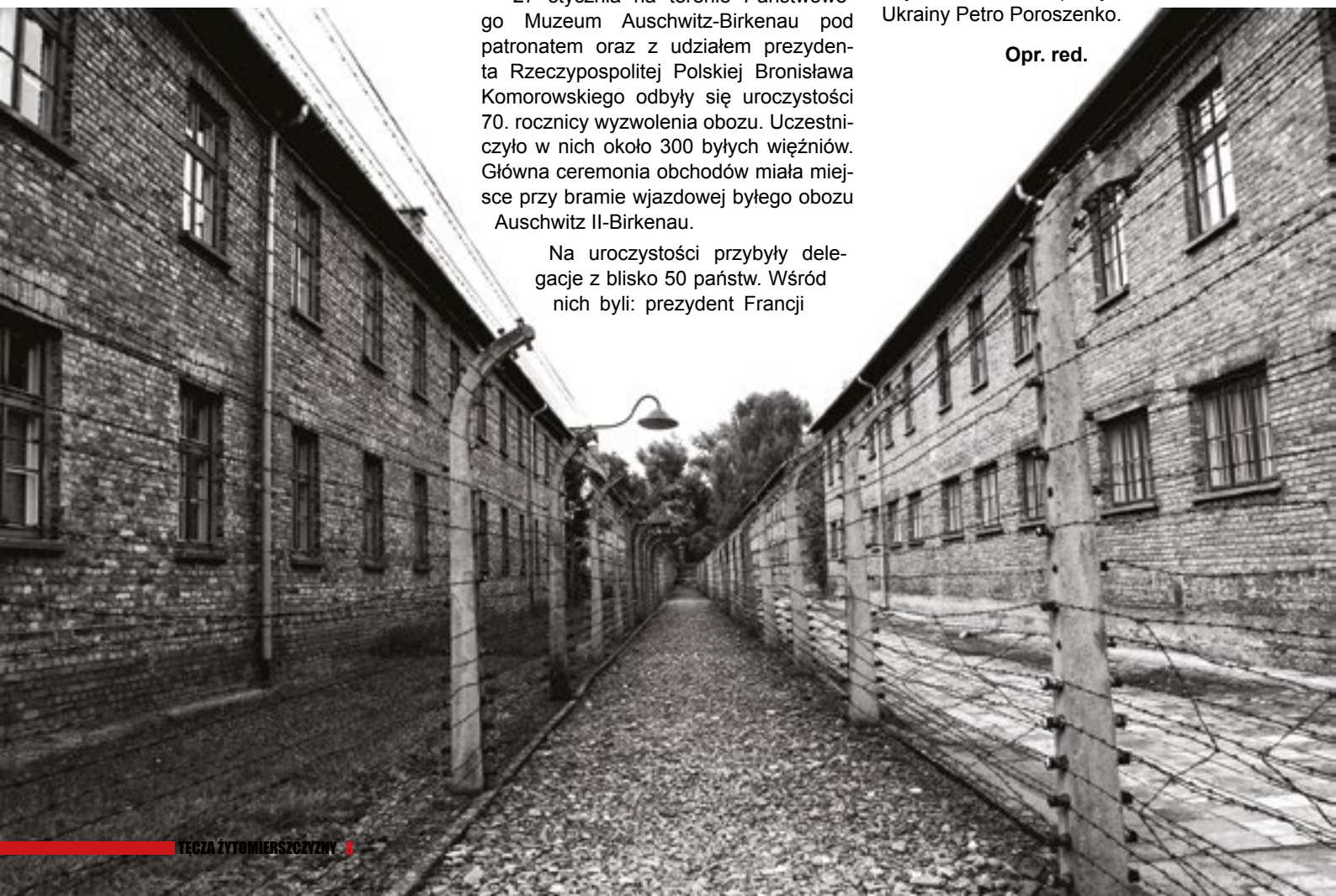
ny i zagłady (1940-1945)” znajduje się na liście światowego dziedzictwa UNESCO.

27 stycznia na terenie Państwowego Muzeum Auschwitz-Birkenau pod patronatem oraz z udziałem prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego odbyły się uroczystości 70. rocznicy wyzwolenia obozu. Uczestniczyło w nich około 300 byłych więźniów. Główna ceremonia obchodów miała miejsce przy bramie wjazdowej byłego obozu Auschwitz II-Birkenau.

Na uroczystości przybyły delegacje z blisko 50 państw. Wśród nich byli: prezydent Francji

François Hollande, prezydent Niemiec Joachim Gauck, prezydent Litwy Dalia Grybauskaitė i prezydent Ukrainy Petro Poroszenko.

Opr. red.

Psychologia więźnia. KL Auschwitz- Birkenau

„Arbeit macht frei”... Co spowodowało, że tylu ludzi, patrząc na napis nad bramą obozu, myślało, że znajdzie w nim pracę i przyszłość, a zamiast tego znalazło tu tylko cierpienia i tragiczną śmierć.

Żeby wyjaśnić niektóre fakty i zdarzenia, trzeba odwołać się nie do statystyki, lecz do psychologii.

Niemieckie obozy koncentracyjne były przejawem sadyzmu pozbawionego jakiegokolwiek sensu. Ludzie pamiętają je jako jeden z bardziej gorzkich epizodów w historii ludzkości. To właśnie one pokazały, jaki wpływ na osobowość człowieka ma otoczenie. Obóz jest przykładem, który odsłania mechanizm działania państwa represyjnego, przykładem bardzo wyrazistym.

Więźniowie pracowali w upale, w deszczu i na mrozie siedemnaście godzin na dobę, siedem dni w tygodniu. Warunki życia, jedzenie i odzież utrzymywały jeńców na krawędzi przetrwania. Wygłodzeni, pracowali bez wytchnienia. Każdy moment życia był ściśle regulowany i monitorowany. Nie mogli zaznać nawet chwili samotności, spotkać się z przyjaciółmi czy księdzem. Nie wiedzieli, za co byli w obozie i na jak długo. Opieki medycznej nie mieli.

Obozy służyły różnym, lecz powiązanym ze sobą celom. Głównym było zrujnowanie osobowości więźniów i przekształcenie ich w posłuszną masę. Drugim – terroryzowanie reszty mieszkańców. Obozy służyły też jako poligon doświadczalny dla SS. Tu uczono, jak uwolnić się od ludzkich emocji, by złamać opór bezbronnej ludności cywilnej. Obozy były eksperymentalnym laboratorium, w którym wypracowywano metody najbardziej skutecznej kontroli mas. Doświadczenia te były uzupełniane przez eksperymenty „naukowe”, w których wykorzystywano więźniów jako zwierzęta doświadczalne.

Po przeżyciu tych wszystkich okropności zostaje tylko istota (nie człowiek) bez osobowości, bez duszy, bez charakteru. To jest już „idealny więzień”. Przechodząc do takiego stanu, człowiek ma amnezję – częściową utratę pamięci. Następuje zanik osobowości, a z nim upadek obrazu świata. Dla więźnia staje się realne tylko to, co dzieje się w obozie. Cały świat poza drutami jest nierzeczywisty, nie istnieje. Wszystkie wspomnienia o rodzinie, bliskich, o normalnym życiu są tłumione. Człowiek zaczyna zapominać to, czego nie da się zapomnieć – imiona rodziców, nazwę swego rodzinnego miasta. Wie, że coś strasznego się z nim dzieje, ale horror, jaki przeżywa, przyspiesza proces, który postępuje w jego duszy.

Jana Laskowska

Śladem zbrodni nazistów

Nieznosny upał i przenikliwy chłód, nieustannie skracający kieszki głód, prymitywne, zatłoczone prycze – każdy dzień był walką o życie. Ciężka praca była jeszcze jedną formą opresji, jakiej naziści używali wobec więźniów obozów Auschwitz-Birkenau.

Wiele lat minęło od czasu likwidacji obozów koncentracyjnych, ale okrucieństwo nazistów wobec więźniów poraża z taką samą siłą.

Oświęcim to miasteczko, w którym znajduje się jeden z nazistowskich obozów koncentracyjnych – Auschwitz-Birkenau. Jest to miejsce największej masowej zagłady w historii ludzkości.

Już od początku pobytu tutaj, przechodząc przez bramę z przewrotnym napisem „Arbeit macht frei”, zaczyna się odczuwać ducha wydarzeń sprzed 70 lat. Opowieść przewodnika brzmiąca w słuchawkach, spacer od bloku do bloku, ogrodzenia z drutu kolczastego, wieże strażnicze, miejsca, gdzie były przeprowadzane egzekucje więźniów – wszystko to daje straszny obraz tego, co się działo w obozach.

Wielkie wrażenie na zwiedzających robi widok góry ludzkich włosów, które służyły jako surowiec do produkcji tkanin, tysięcy waliz, rzeczy odebranych więźniom, m.in. przyborów toaletowych (szczoteczki do zębów,

pędzle do golenia, grzebienie). Ogromne emocje budzą informacje o wyżywieniu więźniów, wygląd malutkich cel bez okna – dla jednej osoby, gdzie więźniowie spędzali swoje ostatnie chwile. Ciarki po plecach chodzą w czasie zwiedzania komór gazowych i krematoriów.

Po przyjeździe do Auschwitz II-Birkenau już z okna autobusu wzrok przyciągają kominy, pozostałości po dawnych piecach, stojące jak las. Zgrozę budzi wielka główna brama, z drogą kolejową, którą dowożono więźniów z całej Europy.

Nie bez przyczyny ten obóz koncentracyjny nazywa się obozem zagłady. Na terenie Auschwitz II-Birkenau były 4 komory gazowe i 4 krematoria, które pod koniec funkcjonowania obozu zostały zniszczone przez nazistów, chcących ukryć ślady swoich zbrodni.

Co roku do Auschwitz przyjeżdżają tysiące turystów, aby uczcić pamięć tych, którzy zginęli z rąk hitlerowców.

Po wyjeździe z Oświęcimia w głowie cały czas uparcie tkwi jedno pytanie: „Jakimi potworami musieli być ci ludzie, żeby zgłotać taki los innym ludziom?”

To straszna, haniebna karta w historii ludzkości, jednak musimy o niej pamiętać i przekazywać tę wiedzę oraz wspomnienia o niej przyszłym pokoleniom jako niezwykle cenną lekcję.

Konstanty Timofiejew

Tory wiodące do Bramy Śmierci, Auschwitz II-Birkenau / Залізніа дорога, що веде до Воріт Смерті, Аушвіц II (Біренану)

Ulicami Żytomierza przeszedł Orszak Trzech Króli

W kilka dni po Świącie Trzech Króli, 11 stycznia, po raz pierwszy w Żytomierzu Orszak Trzech Króli wyruszył do stajenki w poszukiwaniu Dzieciątka. Organizatorami przemarszu Orszaku byli księża pallotyni, którzy pracują w parafii Miłosierdzia Bożego na tzw. Malowance w Żytomierzu.

Po drodze na wiernych idących z Orszakiem czekały niespodziewane próby i pokusy: groźny Herod i straszne diabły zatrzymywali ludzi, żeby odwrócić ich uwagę i odwieść od pragnienia dotarcia do celu. Lecz na trasie można było spotkać także aniołów, którzy pomagali w pokonaniu nieczystej siły, w odpieraniu ataków zła. Celem zaś był kościół seminaryjny św. Jana z Dukli, w którym znajdowała się zainscenizowana szopka z teatralizowanym obrazem Świętej Rodziny. Nie zabrakło także gwiazdy betlejemskiej, która onego czasu wiodła Trzech Mędrców z dalekich krajów do Dzieciątka Jezus.

Orszak Trzech Króli jest inicjatywą oddolną. Organizują go zwykli ludzie – rodziny, młodzież, dzieci. W wielu miejscowościach Orszak Trzech Króli dał impuls do podejmowania wielu cennych wspólnych

inicjatyw o charakterze społeczno-charytatywnym. Ludzie nierzadko potem przez cały rok kontynuują dzieło Orszaku prowadząc rozliczne akcje. Zapoczątkowane w tym roku dobre dzieło Orszaku, z pewnością będzie kontynuowane w Żytomierzu w latach następnych.

W pierwszym przemarszu Orszaku ulicami miasta Żytomierza wzięło udział ponad 500 osób w towarzystwie kilku duszpasterzy z miejscowych parafii.

Opr. red.

Orszak prowadzą Trzej Królowie symbolizujący trzy kontynenty – Europę, Azję i Afrykę
Ходу ведуть за собою Три Мудреця, які символізують три континенти – Європу, Азію та Африку

Po raz pierwszy w Żytomierzu Orszak Trzech Króli wyruszył do stajenki w poszukiwaniu Dzieciątka / Вперше в Житомирі відбулась хода волхвів до ясел

Koncert kameralny pt. „Nieograniczoność ducha w czasie i przestrzeni”, w wykonaniu Zespołu Kameralnego im. I.F. Dobrzyńskiego w kościele pw. św. Zofii, Żytomierz / Концерт «Безмежність духу в просторі і часі», у виконанні камерного ансамблю ім. І.Ф.Добжинського в костелі Св. Софії, Житомир

Reinhold Glière – Borys Latoszyński: życie i twórczość w kontekście kultury Рейнгольд Глієр – Борис Лятошинський: життя і творчість в контексті культури

W dn. 15-18 lutego został przeprowadzony w Żytomierzu międzynarodowy projekt naukowo-artystyczny, poświęcony jubileuszowi dwóch wybitnych muzyków: 140-leciu urodzin Reinholda Glière'a i 120-leciu urodzin Borysa Latoszyńskiego, a także 110-leciu powstania Szkoły Muzycznej Nr 1 im. B.M. Latoszyńskiego.

Międzynarodowy naukowy projekt artystyczny, zorganizowany i zrealizowany przez Żytomierską Szkołę Muzyczną Nr1 im. B.M. Latoszyńskiego, Muzeum Borysa Latoszyńskiego i Żytomierski Obwodowy Związek Polaków na Ukrainie, wywarł na wszystkich uczestnikach i słuchaczach niezapomniane wrażenie. Nie postawił co prawda „kropki nad i” w badaniach spuścizny Reinholda Glière'a i Borysa Latoszyńskiego, ale stał się silnym impulsem do dalszej pracy.

Reinhold Glière urodził się 11 stycznia 1875 roku w Kijowie, a jego uczeń, Borys Latoszyński – 3 stycznia 1895 roku w Żytomierzu. Obaj muzycy mieli polskie pochodzenie. Obydwaj zostali wybitnymi kompozytorami, dyrygentami, pedagogami, ich utwory są grane w wielu krajach na świecie. Glière i Latoszyński pozostawili po sobie niezatarty ślad w historii i rozwoju muzyki. Dlatego międzynarodowy projekt miał na celu nie tylko wydobyć z lamusa historii i pokazać światu twórczość tych dwóch kompozytorów, ale także zaprezentować ją szerokiemu gronu artystów, dać naukowcom możliwość przedstawienia stanu swoich badań, a słuchaczom – usłyszenia kompozycji w nowych interpretacjach.

Projekt zapoczątkował koncert kameralny pt. „Nieograniczoność ducha w czasie i przestrzeni”, w wykonaniu Zespołu Kameralnego im. I.F. Dobrzyńskiego, który zabrzmiał w murach

z 15 po 18 lutego 2015 roku w Żитомирі проводився міжнародний науковий та мистецький проект, що був приурочений до відзначення ювілеїв двох видатних музикантів – 140-річчя Рейнгольда Глієра та 120-річчя Бориса Лятошинського, а також до 110-річчя заснування Житомирської музичної школи №1 ім. Б. М. Лятошинського.

Міжнародний науковий та мистецький проект, організований та проведений Житомирською музичною школою №1 ім. Б. М. Лятошинського, Музеєм Бориса Лятошинського, Житомирською обласною Спілкою поляків України, справив незабутнє враження на всіх учасників та присутніх. Він не поставив крапку у дослідженнях творчості Р. Глієра та Б. Лятошинського, а дав суттєвий поштовх для подальшої праці.

Рейнгольд Глієр народився 11 січня 1875 року в Києві, а його учень Борис Лятошинський – 3 січня 1895 року в Житомирі. Обидва мали польське походження. Ці два музиканти стали видатними композиторами, диригентами, педагогами, їх твори звучать в багатьох країнах світу. Р. М. Глієр та Б. М. Лятошинський залишили величезний слід як в історії, так і в розвитку культури. Тож міжнародний науковий та мистецький проект мав на меті не тільки згадати творчість двох композиторів, але й представити її широким колам музикантів, надати вченим можливість розповісти про свої дослідженнями, а слухачам почути нову інтерпретацію музичних творів.

Проект розпочався концертом «Безмежність духу в просторі і часі», з яким в костелі Св. Софії виступив камерний

Учасники конференції наукової на тему „Українське музичне джерелознавство: актуальні проблеми” в Музеї Бориса Лятошинського, Житомир

czcigodnej katedry żytomierskiej św. Zofii. W słowie wstępnym ks. Jarosław Giżycki postawił zasadnicze pytanie: „Czym jest muzyka?”. I w rzeczy samej, zrozumieć czy uświadomić sobie, czym ona naprawdę jest, pomógł właśnie ten koncert. Dźwięki wiolonczeli (Iryna Pokropywna, Olga Zawjałowa), skrzypiec (Olga Sinicka, Kateryna Chomenko, Angelina Giria-Traczuk, Kateryna Możarowska), altówek (Maria Martynenko, Margarita Solanyk), fletu (Olena Ignatiuk), gitary (Oleksandr Werbachowski), klawesynu (Iryna Kopoć) – złączyły się w jedno, jak w modlitwie wzniesionej ku Bogu, w wykonywanych utworach A. Corelliego, J.S. Bacha, A. Vivaldiego. W nawach kościoła płynęła muzyka baroku, która zapiera dech w piersiach, unosi ducha i dowodzi tego, że życie tętni niewyczerpanym źródłem, muzyka jest wieczna i zawsze gdzieś blisko nas, jak prawdziwie nieograniczony, niczym nieskrępowany duch.

W ramach projektu została otwarta wystawa „Nasza szkoła w historii kultury”. Szkoła Muzyczna Nr 1 im. B.M. Latoszyńskiego jest jedną z najstarszych na Ukrainie, w jej murach uczyli się i nadal się uczą utalentowani muzycy, jest ona dumą miasta.

Wykorzystując archiwalia, wystawa opowiadała o przebożatej historii szkoły muzycznej, która powstała w 1905 roku. Razem z krajem przeżywała rozkwit i upadek kultury, odczuła wpływ dwóch wojen światowych. Jednakże mimo wszelkich przeciwności kontynuowała swoją działalność. Nauczyciele szkoły muzycznej wraz z jej dyrektorami niezłomnie starali się zrobić wszystko, aby ośrodek się umacniał, troszczyli się o rozwój młodych talentów i dawali światu wykształconych muzyków, kompozytorów, dyrygentów, pedagogów. Szkoła muzyczna nr 1 im. B.M. Latoszyńskiego dzisiaj wciąż się rozwija. Stała się taką placówką oświatową, o której marzy wielu małych muzyków z Żytomierza i innych miast, a zespoły muzyczne działające przy szkole zdobyły uznanie nie tylko na Ukrainie, ale także daleko poza jej granicami.

Otwarcie wystawy zostało zwieńczone wykonaniem jednego z najpiękniejszych dzieł muzyki europejskiej, skomponowanego na Ziemi Wołyńskiej przez Juliusza Zarębskiego Kwintetu fortepianowego g-mol (zespół kameralny im I.F.Dobrzyńskiego z wykładową szkołą Anną Chrystycz).

ансамбль ім. І.Ф.Добжинського. Відкриваючи концерт, кс. Ярослав Гіжицький поставив влучне запитання: «Чим є музика?». І справді, зрозуміти та усвідомити, чим же вона є насправді, допоміг цей концерт. Голоси віолончелей (Ірина Покропивна, Ольга Зав'ялова), скрипок (Ольга Синицька, Катерина Хоменко, Ангеліна Гіря-Трачук, Катерина Можаровська), альтів (Марія Мартиненко, Маргарита Соляник), флейти (Олена Ігнатюк), гітари (Олександр Вербаховський), клавесину (Ірина Копоть) зливалися немов у молитву до Бога, виконуючи відомі твори А. Кореллі, Й. С. Баха, А. Вівальді... У залі костелу звучала духовна музика бароко, яка захоплює подих, підносить дух і доводить, що життя невичерпне, музика вічна і завжди є поруч з нами, наче справжня безмежність духу.

У рамках проекту відбулося відкриття виставки «Наша школа в історії культури». Житомирська музична школа № 1 ім. Б. М. Лятошинського є однією з найстарших на теренах України. Вона є гордістю міста: в ній навчалися і навчаються талановиті музиканти. Мовою архівних документів виставка розповідає про багату подіями історію музичного освітнього закладу, який був заснований у 1905 році,

разом з країною переживав як розквіт, так і занепад культури, відчув на собі впливи двох світових воєн, але попри всі негоди, продовжував свою діяльність. Викладачі музичної школи та її керівники, не покладаючи рук, розвивали її, плекали молоді таланти і випускали їх у світ як освічених музикантів, композиторів, диригентів, педагогів. Сьогодні музична школа №1 ім. Б.М.Лятошинського розвивається далі. Це заклад, в який мріють потрапити на навчання багато маленьких музикантів з Житомира та інших міст, а музичні колективи відомі не тільки в Україні, але й за кордоном.

Відкриття виставки завершилося виконанням одного з найкращих музичних творів європейської культури, створених на Волинській землі, – Фортеп'янного квінтету g-moll Юліуша Зарембського (камерний ансамбль ім. І. Ф. Добжинського та викладачка школи Анна Христинч).

Цього ж дня у великому залі музичної школи відбувся концерт «Умій, поки живеш, все подолати...», що був присвячений життю та творчості Рейнгольда Глієра. Як зазначила музикознавець Ірина Копоть: «...цей концерт – своєрідний епіграф до життя Рейнгольда Глієра... Його життя було не простим, бо не простим був час, коли він народився... Він виборював право стати самостійним музикантом. Змінилися часи і лише після того, як знову будуть звучати всі твори видатного композитора, їх можна буде осмислювати в нових історичних реаліях». У залі був присутній правнук Р. Глієра, доктор економічних наук, професор К. І. Новосельський, який приїхав з Росії, щоб відвідати заходи проекту.

Концерт відкрився виконанням першого твору Рейнгольда Глієра – Секстету для двох скрипок, двох альтів та двох віолончелей ор.1, присвячений вчителю композитора С. І. Танєєву. Цей твір не звучав в Україні понад сто років. Аби взяти участь у виконанні цієї, як вона сама зазначила, «розкішної» музики, до камерного ансамблю ім. І. Ф. Добжинського приєдналася знана в Україні віолончелистка, доктор мистецтвознавства, професор Сумського державного педагогічного університету ім. А. С. Макаренка Ольга Зав'ялова.

Tego samego dnia w wielkiej auli szkoły muzycznej odbył się koncert „Postaraj się, dopóki żyjesz, wszystko pokonać...”, poświęcony życiu i twórczości Reinholda Glière’a. Jak zaznaczyła Iryna Kopoć: „Ten koncert jest swoistym epigrafem upamiętniającym Reinholda Glière’a. Jego życie było niełatwe, ponieważ niełatwe były czasy, w których się żył. Walczył o prawo do bycia samodzielnym muzykiem. Zmieniały się czasy i dopiero wtedy, gdy ponownie zabrzmiały wszystkie dzieła niezwykłego kompozytora, zostaną na nowo przyjęte w nowych realiach historycznych”. Wśród słuchaczy obecny był prawnuk Glière’a, prof. dr hab. nauk ekonomicznych Cyryl Nowosielski, który przyjechał z Rosji specjalnie na tę okazję, by wziąć udział w realizacji projektu.

Koncert zapoczątkował pierwszy z utworów Reinholda Glière’a – Sekstet na dwie skrzypce, dwie altówki i dwie wiolonczele op. 1, pamięci nauczyciela kompozytora S.I. Taniejewa. Utwór ten nie był wykonywany na Ukrainie od ponad stu lat. Do zespołu kameralnego im. I.F. Dobrzyńskiego przyłączyła się znana na Ukrainie wiolonczelistka, prof. dr hab. historii sztuki Olga Zawjałowa, profesor Sumskiego Państwowego Uniwersytetu Pedagogicznego im. A.S. Makarenki, aby – jak sama wyznała – wziąć udział w wykonaniu tej „rozkosznej” muzyki.

Wykonane zostały także inne dzieła kompozytora, utwory wokalne i instrumentalne, które stanowiły spójną całość, uzupełnione poezją współczesnych Glière’owi poetów (w wykonaniu A. Grygoriowej) i opowieścią Cyryla Nowosielskiego o romantycznych uczuciach słynnego kompozytora, którymi darzył swoją – początkowo – uczennicę, a potem żonę M.R. Renkwist. Koncert zauroczył wszystkich, bowiem muzyka Glière’a tętni życiem, podnosi na duchu, zachęca do owocnej pracy.

17 lutego w Muzeum Borysa Latoszyńskiego miała miejsce konferencja naukowa na temat „Ukraińskie muzyczne materiały źródłowe: aktualne problemy”, która składała się z dwóch sesji. Wzięło w niej udział wielu muzykologów, naukowców, historyków sztuki, pracowników muzeów. Przeczytano listy od zagranicznych gości konferencji z Niemiec, Polski, Łotwy, Iranu, którzy nie mogli osobiście przyjechać. Prawnuk Glière’a Cyryl Nowosielski zrelacjonował stan badań nad rodowodem rodziny ze strony pradiadka, zaznaczając, że udało się prześledzić ciąg 17 pokoleń aż do 1508 roku. Referaty przedstawili także: Wira Fedorczenko, kierownik Ukraińskiego Salonu Muzycznego w Moskwie, prof. dr hab. historii sztuki Olga Zawjałowa (Sumy), profesorowie, pracownicy naukowcy z zakresu historii sztuki Kira Szamajewa, Marianna Kopyca, dr historii sztuki Igor Sawczuk (Kijów).

W przerwie między sesjami nieznane dotąd romanse Latoszyńskiego wykonały Tetiana Dziuban (sopran) i Tetiana Gomon (fortepian).

Podczas drugiej sesji zaprezentowano zeszyt naukowy zawierający zbiór nowych artykułów „Reinhold Glière – Borys Latoszyński. Życie i twórczość w kontekście kultury”. Przy jego opracowaniu było zaangażowanych 25 uczonych z 5 krajów świata, którzy zebrali materiały, zbadali życie i twórczość dwóch kompozytorów. Efektem ich pracy jest książka zawierająca fakty, świadectwa, materiały, z których część nigdy dotąd nie była publikowana. Cyryl Nowosielski dodał, że redaktorzy zbioru otrzymali kilka prywatnych listów Reinholda Glière’a, napisanych do przyszłej żony, które potomkowie słynnego kompozytora zdołali rozszyfrować.

Organizatorzy oraz uczestnicy międzynarodowego projektu naukowo-artystycznego, poświęconego jubileuszowi dwóch wybitnych muzyków – 140-leciu urodzin Reinholda Glière’a i 120-leciu urodzin Borysa Latoszyńskiego / Організатори та учасники міжнародного наукового та мистецького проекту, приуроченого до відзначення ювілеїв двох видатних музикантів – 140-річчя Рейнгольда Глієра та 120-річчя Бориса Лятошинського

Виконані були й інші твори композитора: вокальні та інструментальні, які об’єдналися в цілісну композицію, доповнену віршами поетів-сучасників Р. Глієра (у виконанні А. Григор’євої) та розповіддю К. І. Новосельського про романтичні почуття видатного композитора до його спочатку учениці, а потім і дружини – М. Р. Ренквіст. Концерт не залишив нікого байдужим – музика Р. Глієра надихає, підносить, заохочує до плідної праці.

Проект продовжився 17 лютого в Музеї Бориса Лятошинського науковою конференцією «Українське музичне джерелознавство: актуальні проблеми», що складалася з двох сесій. Серед учасників конференції було багато музикознавців, науковців, мистецтвознавців, музеєзнавців. Було зачитано листи від закордонних учасників з Німеччини, Польщі, Латвії, Ірану, які не мали змоги особисто відвідати захід. Пrawnuk Р. Глієра, Кирило Новосельський, розповів про дослідження родоvodu зі сторони прадіда, зазначивши, що його вдалося прослідкувати аж до 1508 року, що склало 17 поколінь. Також з доповідями виступили Віра Федорченко, ведуча Українського музичного салону в Москві, професор, доктор мистецтвознавства Ольга Зав’ялова (Суми), професори, доктори мистецтвознавства Кіра Шамаєва, Маріанна Копиця, кандидат мистецтвознавства Ігор Савчук (Київ).

У перерві між сесіями невідомі до цього часу романси Лятошинського прозвучали у виконанні Тетяни Дзюбан (сoppано) та Тетяни Гомон (фортепіано).

Під час другої сесії було представлено збірник наукових статей «Рейнгольд Глієр – Борис Лятошинський. Життя та творчість в контексті культури». Над його створенням працювало 25 науковців, з 5 країн світу, які збирали матеріали, досліджували життя та творчість двох композиторів протягом багатьох років. Як результат їхньої праці постала книга, яка містить дослідження науковців, факти, свідчення, матеріали, частина з яких досі не була оприлюднена. Окремо Кирило Новосельський зауважив, що редакторам збірки передано декілька приватних листів Рейнгольда Глієра, написаних до його майбутньої дружини, які вдалося розшифрувати нащадкам великого композитора.

150 lat hymnu Ukrainy

Z okazji 200-lecia urodzin Mychajła Werbyckiego, kompozytora, autora hymnu Ukrainy, i 150. rocznicy pierwszego publicznego wykonania tego hymnu, 10 marca w Żytomierzu miało miejsce symboliczne wydarzenie.

Na placu Korolowa w Żytomierzu zebrało się około tysiąca osób, aby wykonać razem z chórem „Oreja” ukraiński hymn państwowy „Szczę nie wmerła Ukraina”.

W trakcie wykonania hymnu kilkuset studentów z żytomierskich uczelni wyższych przygotowało flash-mob, układając mozaikę przedstawiającą herb i flagę Ukrainy.

Podczas uroczystego wieczoru przedstawiciele różnych wyznań razem modlili się o jedność i pokój na Ukrainie. W wydarzeniu wzięła udział m.in. prezes Żytomierskiego Obwodowego Związku Polaków na Ukrainie Wiktoria Laskowska-Szczur i członkowie Związku oraz Kapelan Polaków Żytomierszczyzny ks. Jarosław Giżycki, chrystusowiec.

«Ще не вмерла України ні слава, ні воля.

Ще нам, браття українці, усміхнеться доля...»

— słowa etnografa i poety Pawła Czubińskiego zmieniały się, lecz melodia do tych dziwnych wersów, którą skomponował greckokatolicki ksiądz Mychajło Werbycki, przetrwała bez zmian i trwa nadal w sercu każdego Ukraińca. Ów XIX-wieczny kompozytor, zakonczony w cerkiewnej tradycji, urodził się dokładnie 200 lat temu we wsi Jawornik Ruski, zmarł zaś w 1870 roku we wsi Młyny na Podkarpaciu. Utwór ten, będący symbolem walki o niepodległość narodu ukraińskiego, już dawno stał się częścią historii Ukraińców, po raz pierwszy został wykonany 10 marca 1865 r. w greckokatolickiej świątyni w Przemyślu.

W 1917 r. został uznany za hymn państwowy. Stał się nim ponownie w 1992 r. Postać księdza Mychajła Werbyckiego jest znana i powszechnie ceniona na całej Ukrainie oraz poza jej granicami, szczególnie w Polsce.

opr. red.

Ks. Jarosław Giżycki TChr odpowiada na pytania dziennikarki o znaczenie hymnu Ukrainy dla współczesnej młodzieży
Кс. Ярослав Гіжицький відповідає на питання репортерки щодо значення гімну України для сучасної молоді

Informacja

4 marca 2015 r. minęło 200 lat od dnia urodzin ukraińskiego duchownego, kompozytora, dyrygenta, działacza społecznego, Mychajła Werbyckiego. Jego spuścizna artystyczna liczy sobie 133 kompozycji. Najbardziej znaną jest muzyka do Hymnu narodowego Ukrainy „Szczę nie wmerła Ukraina” do słów Pawła Czubińskiego. Wysoki poziom artystyczny kompozycji Mychajła Werbyckiego sprawia, że słusznie uważany jest on za pierwszego zachodnioukraińskiego kompozytora profesjonalistę,

mimo, że nie ukończył żadnych szkół muzycznych, a współcześni mieli go za twórcę amatora. Uchwałą 37 sesji Zgromadzenia Generalnego UNESCO jubileusz dwóchsetlecia narodzin Mychajła Werbyckiego został umieszczony w kalendarzu pamiętnych dat roku 2014-2015, które będą obchodzone pod egidą tej organizacji, cieszącej się niewątpliwie największym autorytetem w dziedzinie oświaty, nauki i kultury.

www.uainfo.org

150 років Гімну України

З нагоди 200-річчя від дня народження автора музики до Державного Гімну України Михайла Вербицького та 150-ї річниці першого публічного виконання Гімну України 10 березня 2015 року у Житомирі відбувся символічний патріотичний захід.

На майдані Корольова в Житомирі зібралося близько тисячі людей, щоб виконати разом з хоровою капеллою «Орея» оригінальний текст державного Гімну. В момент виконання кілька сотень студентів влаштували флешмоб, вишикувавшись у формі державного герба та прапора України.

Під час проведення урочистого заходу представники різних конфесій спільно помолились за Єдність та Мир в країні. Також у заході взяли участь Голова Житомирської обласної Спілки Поляків в Україні Вікторія Ляковська-Щур, члени спілки та капелан поляків Житомирщини кс. Ярослав Гіжицький.

«Ще не вмерла України ні слава, ні воля.

Ще нам, браття українці, усміхнеться доля...»

— слова етнографа і поета Павла Чубинського змінювались, та мелодія, на яку поклав ці дивовижні рядки ксендз Михайло Вербицький, залишається незмінною і лунає в серці кожного українця. Народився церковний композитор середини XIX століття рівно 200 років тому в селищі Явірник-Руський, помер у 1870 р. в Млинах на Підкарпатті. Відомо, що цей твір, який є символом боротьби за незалежність і давно вже став частиною історії українців, вперше виконувався 10 березня 1865 року в греко-католицькій церкві міста Перемишль.

Гімном Української держави був у 1917 році і знову від 1992 року. Постать Михайла Вербицького знають і цінують у всій Україні та поза її межами, де є спільнота українців, зокрема в Польщі.

Опрацювання редакції

Przedstawiciele różnych wyznań razem śpiewają hymn Ukrainy
Представники різних конфесій спільно співають гімн України

Dyrektor zespołu choreograficznego „Słoneczko” Mychajło Guzun, prezes ŻOZPU Wiktoria Laskowska-Szczur, zastępca prezidenta miasta Żytomierza Oleksandr Boczkowski
Директор хореографічного ансамблю «Сонечко» Михайло Гузун, голова ЖОЗПУ Вікторія Ляковська-Щур, заступник міського голови Олександр Бочковський

Na placu Korolowa w Żytomierzu zebrali się około tysiąca osób
На майдані Корольова в Житомирі зібралося близько тисячі людей

Інформація

4 березня 2015 року виповнилось 200 років від Дня народження українського священика, композитора, диригента, громадського діяча Михайла Вербицького. Спадок митця нараховує 133 композиції. Найвідомішим твором є музика до Державного Гімну «Ще не вмерла Україна» на слова Павла Чубинського. Високий художній рівень творів Михайла Вербицького дає право називати його першим західноукраїнським композитором-професіоналом, незважаючи на те, що він не закінчував спеціальних музичних шкіл і сучасники вважали його митцем-аматором. Рішенням 37-ї сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО 200-річчя з Дня народження Михайла Вербицького включене до календаря пам'ятних дат на 2014-2015 роки, які будуть відзначатись під егідою цієї найбільш авторитетної в галузі освіти, науки і культури організації.

www.uainfo.org

Rok Życia Konsekrowanego

Rok 2015 został ogłoszony przez papieża Franciszka Rokiem Życia Konsekrowanego i jest obchodzony w całym Kościele. Rozpoczął się zgodnie z kalendarzem liturgicznym, czyli w I niedzielę Adwentu, 30 listopada, a jego inauguracja była poprzedzona czuwaniem modlitewnym w Bazylice św. Piotra w dniu 29 listopada. Zakończy się zaś 2 lutego 2016 roku uroczystą mszą św. sprawowaną przez papieża.

Rok Życia Konsekrowanego został ogłoszony w związku z 50. rocznicą dekretu „Perfectae caritatis” o przystosowanej do współczesności odnowie życia zakonnego Soboru Watykańskiego II (28 października 1965 roku).

8 grudnia 2014 roku miał miejsce łańcuch modlitwy, który połączył klasztory na całym świecie, a 26 września 2015 roku zostanie odprawiona msza św. za męczenników i świętych zakonnych.

Sądzę, że warto w tym Roku Życia Konsekrowanego pochylić się nad postaciami, zakonnikami i siostrami zakonnymi, które w czasach ciemnej nocy sowieckiego zniewolenia na terenach dawnego Związku Sowieckiego, mimo straszliwych represji, niszczenia wiary i Kościoła, nieustannego zagrożenia aresztowaniem i wywózką na Sybir, jaśniały jak gwiazdy, wskazując ludziom, którym chciano z serca wyrwać Boga, drogę Prawdy. To właśnie członkowie zakonów męskich i żeńskich, działając w ukryciu, w znacznym stopniu podtrzymywali wiarę w sercach ludzi.

Chciałbym tym tekstem zapoczątkować cykl artykułów, w których zostałyby przedstawione te postacie zakonników i siostr zakonnych, którzy działali zwłaszcza na terenie Ukrainy.

Zacznę od o. Rafała Kiernickiego, biskupa pomocniczego archidiecezji lwowskiej, którego proces beatyfikacyjny jest w toku. Człowieka, który był nieustraszoną obrońcą wiary, który pozostając po wojnie we Lwowie, zapewnił ciągłość zakonu franciszkanów na Kresach. Kim był?

Sługa Boży

o. biskup Rafał Kiernicki

Ojciec Rafał Kiernicki urodził 3 maja 1912 roku w niewielkiej miejscowości Kułaczkowice niedaleko Kołomyi, w rodzinie rzemieślniczo-rolniczej – ojciec Antoni był tkaczem domowym, jako jedenaste z kolei dziecko. Matka, Michalina z domu Świa-

bp Rafał Kiernicki oraz św. Jan Paweł II
Єпископ Рафал Керницький та Святіший Отець Ян Павло II

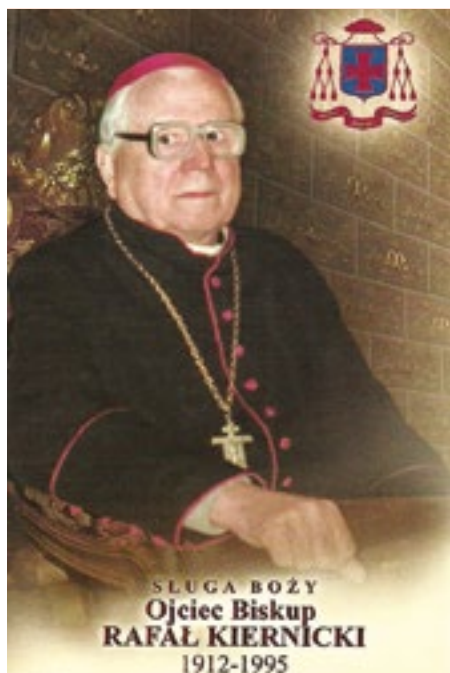

tłowska, zapewne dumna była z syna, którego mogła ofiarować Bogu. Dzisiaj do Kułaczkowic odbywają się pielgrzymki, których uczestnicy odwiedzają miejsca z nim związane. Szkołę powszechną ukończył w Gwoźdźcu. Dalszą naukę kontynuował w latach 1927-1930 w Małym Seminarium oo. franciszkanów konwentualnych w Krakowie. W 1930 roku wstąpił do zakonu oo. franciszkanów konwentualnych we Lwowie (niektórzy podają, że było to w roku 1927). Nowicjat odbył w klasztorze w Łagiewnikach koło Łodzi. Studia filozoficzno-teologiczne – w Krakowie i Lwowie. W 1939 roku przyjął święcenia kapłań-

skie. W czasie II wojny światowej należał do konspiracji wojskowej. Był kapelanem lwowskiej Armii Krajowej. W 1944 roku został wraz z oficerami AK aresztowany przez Sowieców i wywieziony najpierw do obozu w Charkowie, a później do obozu dla internowanych w Riazaniu. W kwietniu 1948 roku powrócił do Lwowa. Przez 47 lat tamtejsza katedra stała się dla niego najważniejszym miejscem, prawdziwym domem, bo tu spędzał cały swój czas.

Po 10 latach władze sowieckie pozbawiły go prawa do sprawowania funkcji duszpasterskich. By móc w dalszym ciągu przebywać we Lwowie i służyć w tajem-

- Świadkowie wiary

MODLITWA O BEATYFIKACJĘ

SŁUGI BOŻEGO OJCA BISKUPA RAFAŁA KIERNICKIEGO
OFMConv.

Boże w Trójcy Przenajświętszej, dziękujemy Ci za to, że dałeś Kościołowi Ojca Biskupa Rafała Kiernickiego, w którym zajaśniała Twoja ojcowska dobroć, chwała krzyża Chrystusa i piękno Ducha miłości. On, zawierając się całkowicie Twemu miłosierdziu i matczynemu wstawiennictwu Ślicznej Gwiazdy Miasta Lwowa, Maryi, ukazał nam żywy obraz Jezusa Dobrego Pasterza, wskazując świętość, która jest miarą życia chrześcijańskiego, jako drogę do osiągnięcia

wiecznego zjednoczenia z Tobą. Czynił to w trudnym czasie prześladowania Kościoła i wytrwał do końca w wierze, nadziei i miłości.

Udziel nam, za jego przyczyną, zgodnie z Twoją wolą, tej łaski, o którą prosimy z nadzieją, że Twój Sługa, Ojciec Rafał, zostanie rychło włączony w poczet Twoich błogosławionych i świętych, Amen.

Ojczy nasz..., Zdrowaś Maryjo ..., Chwała Ojcu...

Za zgodą Kurii Metropolitalnej obrządku łacińskiego we Lwowie.

Bożego poprzez konfesjonał. Codziennie spędzał w nim po kilka godzin, a w okresie Adwentu i Wielkiego Postu po kilkanaście, gdyż do spowiedzi zjeżdżali się wierni z całego Związku Sowieckiego. Duszpasterstwo chorych to najbardziej charakterystyczna cecha posługi duchowej Sługi Bożego. Jeszcze w latach 80. XX zapatrywał w ciągu roku ponad 1500 chorych. W 1991 roku o. Rafał Kiernicki został mianowany przez Jana Pawła II biskupem pomocniczym archidiecezji lwowskiej. Jako biskup prowadził nadal taki sam tryb życia, spowiadając długie godziny, głosząc kazania, udzielając sakramentu chorych.

Katedra Łacińska we Lwowie
Латинський кафедральний собор у Львові

nicy wiernym i jednocześnie być w zgodzie z panującymi wówczas przepisami, zatrudnił się najpierw jako stróż w parku Stryjskim, a później jako nocny stróż w szpitalu w Hołosku (przedmieścia Lwowa). Po pracy odwiedzał chorych, w domach przy szczelnie zasłoniętych oknach odprawiał msze święte – często żałobne przy zmarłych. Stawał w kolejkach do konfesjonału, spowiadając w ten sposób wiernych. Zdarzyło się, że spowiadał w zakrystii katedry, na czym został przyłapa-

ny. Skończyło się na zabranii mu kluczy od katedry. W 1964 roku o. Rafał otrzymał zgodę na powrót do pracy duszpasterskiej w katedrze. Pracował z młodzieżą i dorosłymi, ile sił mu starczyło.

Dzień pracy według relacji jego późniejszego współbrata o. Paryny, zanotowany w 1978 roku, wyglądał następująco:

6 rano – konfesjonał;

7.30 – msza św. z krótką homilią;

codzienne sprawy kancelaryjne w zakrystii;

konfesjonał i udzielanie Komunii św. co pół godziny – aż do 12.00;

odwiedziny u chorych; pogrzeby na cmentarzach lwowskich (najczęściej Łyczakowski i Janowski);

rozmowy i spotkania z ministrantami, osobami świeckimi pomagającymi mu w pracy;

17.00 – konfesjonał;

19.00 – nabożeństwo wieczorne.

Bywało, że w katedrze kończył pracę przed północą. Niekiedy zasypiał w fotelu w zakrystii, nie mogąc opanować zmęczenia. Nikt nie potrafił logicznie wytłumaczyć, skąd u tego schorowanego człowieka było tyle siły i wewnętrznej hartu. Przeszedł dwie operacje nerek, trzy na skręt jelit, trzy na żylaki, był chory na serce.

Z tego opisu wyłania się obraz życia o. Rafała, którego cechowała ogromna pracowitość, mimo braku zdrowia. Pasją jego życia było szafarstwo Miłosierdzia

Wszyscy, którzy go znali, mówią o nim jako o skromnym zakonniku ojcu Rafale, dzielącym dramatyczne po II wojnie światowej losy Polaków we Lwowie. W swoim herbie biskupim umieścił słowa: „Służba Bogu i ludziom”, przyjmując dewizę: «Być wszystkim dla wszystkich».

Słowa te najlepiej oddają Jego pełne cierpienie życia, którego wiele tajemnic zabrali wraz z sobą, odchodząc 23 listopada 1995 roku z tego świata. Znający Go ludzie mówią, że nie lubił opowiadać o swoim życiu, troskach i zmartwieniach. Unikał też kontaktów z ludźmi, a nawet księżmi przybywającymi do Lwowa z Polski. Żył przeciw w kraju, którego bohaterami byli donosiciele, a osobiste zapiski mogły posłużyć za dowód rzeczowy w jakimś prowadzonym przeciwko niemu śledztwie.

Arcybiskup lwowski Marian Jaworski podczas mszy świętej żałobnej mówił: „Był on więźniem konfesjonału, wiernym naśladowcą św. Jana Vianneya. W konfesjonale prowadził dusze do świętości”. Przed jego konfesjonałem zawsze stały świeże kwiaty, zawsze spotkamy też kogoś wpatrzonego w opustoszałe miejsce...

ks. dk. dr Jacek Jan Pawłowicz

Zygmunt Wilk, radny Sejmiku Województwa Śląskiego III kadencji, Prezes ŻOZPU Wiktoria Laskowska-Szczur, Stanisław Dąbrowa, wicemarszałek województwa śląskiego, Prezydent Bytomia Damian Bartyla
Зигмунт Вільк, радник Сеймику Сілезького воєводства III каденції, голова ЖОСПУ Вікторія Ляковська-Щур, Станіслав Домброва, віцемаршалек Сілезького воєводства, міський голова м. Битом Дам'ян Бартиля

Międzynarodowy Festiwal Kolęd i Pastorałek

Delegacja Żytomierskiego Obwodowego Związku Polaków na Ukrainie przebywała na gościnnej śląskiej ziemi.

Polska kolęda roztoczyła swój czar nad Śląskiem! W Będzinie, w Sanktuarium Polskiej Golgoty Wschodu, odbył się Koncert Galowy XXI Międzynarodowego Festiwalu Kolęd i Pastorałek im. ks. Kazimierza Szwarlika.

Laureatów tegorocznej edycji wybrało jury pod przewodnictwem ks. dr. hab. Pawła Sobierajskiego. W eliminacjach wzięło udział prawie 2 tys. wykonawców, którzy prezentowali się przed komisjami konkursowymi w całej Polsce oraz na Białorusi i Ukrainie. Ponad stu wykonawców trafiło do finałowych przesłuchań. Jury w składzie: przewodniczący ks. dr Paweł Sobierajski – Akademia Muzyczna im. K. Szymanowskiego w Katowicach, członkowie: prof. Marta Kierska-Witczak – Akademia Muzyczna we Wrocławiu, dr Michał Sławecki – UKSW i Uniwersytet Muzyczny Fryderyka Chopina w Warszawie, miało niezwykle trudne zadanie wyłonienia spośród uczestników tych najlepszych. Najważniejszą nagrodę festiwalu – Grand Prix, otrzymała solistka Kinga Kowalkowska z Gorzowa. Polskie zespoły z Ukrainy: Polski Dziecięcy Zespół Wokalny „Jaskółeczka” pod kierownictwem Diny Chalimonczuk z Olewskiego Rejonowego Związku Polaków na Ukrainie zajęli II miejsce, a solistka Elżbieta Łucenko z Olewska oraz Polski Zespół Wokalny „Malwy” pod kierownictwem Ireny Nawojewej z Ży-

Zespół Wokalny «Malwy» z Żytomierza / Вокальний ансамбль «Мальви» з Житомира

tomierskiego Obwodowego Związku Polaków na Ukrainie otrzymał wyróżnienie.

VI edycja festiwalu „Kolędnicy z Żytomierza”

Festiwal „Kolędnicy z Żytomierza” stał się już piękną tradycją. Biorą w nim udział laureaci wyłonieni w eliminacjach konkursowych w Korosteniu na Ukrainie, gdzie również odbywa się cykliczny Festiwal Polskiej Kolędy na Żytomierszczyźnie. Laureaci festiwalu co roku wyjeżdżają

do Polski, by prezentować swój kunszt wokalny w miastach województwa śląskiego. Ich koncerty zawsze cieszą się dużą frekwencją, bowiem charakteryzują się wysokim poziomem artystycznym. Tym razem na Śląsku wystąpiły zespoły: „Jaskółeczka” z Olewska, „Malwy” z Żytomierza, oraz solistki: Elżbieta Łucenko, Dina Chalimonczuk oraz Irena Nawojewa, które mają na koncie wiele nagród i wyróżnień na szczeblu krajowym i międzynarodowym.

Łek w Będzinie

Podczas czterodniowej wizyty wokaliści z Żytomierszczyzny dali pięć koncertów w całym województwie śląskim. Artystom w ich tournée towarzyszyli przedstawiciele ŻOZPU. Wysoko cenimy sobie relacje z województwem śląskim, gdzie odbywane spotkania zawsze są okazją do nawiązania kontaktów i współpracy w wielu dziedzinach.

Tradycyjnie pierwszy koncert miał miejsce w Ośrodku Rehabilitacyjno-Edukacyjnym w Rusinowicach, gdzie dyrekcja, pracownicy, a przede wszystkim pacjenci przyjmują wykonawców z Żytomierszczyzny z wielkim entuzjazmem. W Świerklańcu kołędniczy wystąpili w neobarokowym Pałacu Kawalera, usytuowanym w pięknym parku, założonym jeszcze w XVIII wieku. Organizatorzy przygotowali dla nich wycieczkę po tych obiektach.

W Koszęcinie, w Kompleksie Pałacowo-Parkowym – siedzibie Zespołu Pieśni i Tańca „Śląsk”, gdzie byli zakwaterowani, dali ponad dwugodzinny koncert. Wielokrotnie bisy na życzenie widzów były najlepszym dowodem uznania. Na

zakończenie wszyscy wykonawcy wraz z trzymającą się za ręce publicznością zaśpiewali wspólnie znaną na całym świecie kolędę „Cicha noc”.

Wizyta nie obeszła się bez kołędowania w Starostwie Powiatowym w Gliwicach. W starostwie odbyło się spotkanie z wicestarostą gliwickim Ewą Jurczygą. Gości z Ukrainy przywitał starosta gliwicki Waldemar Dombek, a o związkach z Polską mówił Zygmunt Wilk, radny Sejmiku Województwa Śląskiego III kadencji, który przed laty nawiązał współpracę z rodakami mieszkającymi na Żytomierszczyźnie. Wiele ciepłych słów pod adresem przybyłych powiedział ks. dr Robert Chudoba, dyrektor Centrum Edukacyjnego im. św. Jana Pawła II w Gliwicach.

Wieczorem artyści gościli w Toszku, gdzie na zamku wystąpili z koncertem kolęd i pastorałek śpiewanych po polsku i ukraińsku. Kołędniczy wzruszyli i urzekli swym śpiewem publiczność zebraną na zamkowym wzgórzu. Wśród słuchaczy byli m.in. przewodniczący Rady Powiatu Gliwickiego Andrzej Kurek, zastępca burmistrza Toszka Zdzisław Mrózek oraz mieszkańcy gminy. Na koniec Wiktoria Laskowska-Szczur podziękowała za gościnne i serdeczne przyjęcie Polaków z Żytomierszczyzny przez partnerów z Toszka.

Warto przypomnieć, że od 2014 roku Toszek jest miastem partnerskim Olewska, a współpraca ta została nawiązana dzięki spotkaniom, które odbyły się w Toszku i Żytomierzu.

Następnie delegacja z Żytomierszczyzny udała się do Częstochowy, by przed obrazem Matki Boskiej Częstochowskiej zanieść gorące modlitwy i błagania o po-

kój na Ukrainie. Siostra Anna, która wiele lat pracowała w Korosteniu, oprowadziła grupę po Sanktuarium Jasnogórskim oraz pokazała żywą szopkę.

Na zakończenie śląskiego tournée w gościnnym Bytomiu w Teatrze Tańca i Ruchu Rozbrak odbył się koncert „Hej, Kolęda, Kolęda!”. W repertuarze zespołów znalazły się głównie polskie i ukraińskie kolędy oraz polskie przeboje lat 60. z repertuaru Anny German, a także ukraińskie pieśni ludowe. Dwugodzinny występ został nagrodzony gromkimi brawami publiczności i wieloma łzami wzruszenia.

Stanisław Dąbrowa, wicemarszałek województwa śląskiego, podziękował za piękny koncert. Szczególne wyrazy podziwu skierował do Wiktorii Laskowskiej-Szczur, dziękując jej za krzewienie polskiej kultury na Żytomierszczyźnie, oraz wręczył dyplomy uznania. Marszałek zaznaczył, że podczas VIII Dni Kultury Polskiej odbędzie się podpisanie Umowy o współpracy między Śląskiem a Żytomierszczyzną. Prezydent Bytomia Damian Bartyła wysoko ocenił współpracę między mieszkańcami Bytomia i Żytomierza, obiecując podpisanie Umowy w Żytomierzu.

Po koncercie odbyło się spotkanie opłatkowe w rodzinnej atmosferze, podczas którego wszyscy składali sobie nawzajem życzenia.

„Daj, Boże za rok doczekać” jak mawiają żytomierzanie. Daj Boże znów odwiedzić Rodaków i Przyjaciół na Śląsku.

Z całego serca dziękujemy wszystkim Rodakom za pomoc w zorganizowaniu VII edycji programu „Kolędniczy z Żytomierza”.

Wiktoria Laskowska-Szczur

Zespół Wokalny „Jaskółeczka” z Olewska pod kierownictwem Diny Chalimonczuk
Вокальний ансамбль «Яскулечка» з Олевська під керівництвом Діни Халімончук

Goście oraz uczestnicy Koncertu Bożonarodzeniowego w Żytomierzu
Гості та учасники Різдвяного концерту в Житомирі

VII Koncert Bożonarodzeniowy w Żytomierzu

25 stycznia w katedrze żytomierskiej odbył się VII Koncert Bożonarodzeniowy pod patronatem honorowym ordynariusza diecezji kijowsko-żytomierskiej ks. arcybiskupa Piotra Malczuka. Wydarzenie zaszczylił swoją obecnością konsul generalny RP w Winnicy Krzysztof Świderek. Z radością witano także proboszcza parafii katedralnej ks. kanonika Wiktora Makowskiego.

W związku z akcjami terrorystycznymi, jakie miały miejsce poprzedniego dnia na południu Ukrainy, i śmiercią wielu dziesiątek cywilów 25 stycznia 2015 został ogłoszony przez prezydenta Ukrainy dniem żałoby narodowej. Odpowiednie zarządzenie prezydenta odczytała prezes ŻOZPU Wiktoria Laskowska-Szczur i ogłosiła, że tegoroczny Koncert Bożonarodzeniowy zostanie poświęcony tragicznie zmarłym mieszkańcom Mariupola. Program rozpoczął się minutą ciszy.

Następnie Zasłużony dla Kultury Polskiej Zespół Kameralny im. Ignacego Feliksa Dobrzyńskiego pod kierownictwem Iryny Kopoć zaprezentował utwory klasyczne Henryka Wieniawskiego, Johanna Sebastiana Bacha i Wolfganga Amadeusza Mozarta. Katarzyna Bakalczuk (sopran) wykonała modlitwę „Do Ciebie, Panie” Stanisława Moniuszki.

Na koncercie nie zabrakło występu zespołu „Dzwoneczki” pod kierownictwem Jadwigi i Bogdana Poliszczuków, który zaprezentował wiązankę polskich kolęd. Młodzieżowy chór katedry żytomierskiej „Savio” pod kierownictwem siostry Heleny Gongalo zaśpiewał kolędę „Przybieżeli do Betlejem” oraz piosenkę „Skrzypi wóz”. Katedralny chór kościoła świętej Zofii pod kierownictwem Reginy Smirnowej oraz Polski Zespół Wokalny „Poleskie Sokoły” zachęciły publiczność do wspólnego śpiewania tradycyjnych polskich kolęd.

Przy wigilnym stole gasną spory, święta Bożego Narodzenia niosą miłość i pokój. Kolędy łączą pokolenia, narody oraz wyznania. Znakiem owej jedności był występ wspaniałego zespołu wokalnego „Preobrażenie” z Cerkwi prawosławnej pod kierownictwem Aleksandra Tkaczenki, który swoim wykonaniem „Dzisiaj w Betlejem” oraz „Preczysta Diwa” oczarował słuchaczy.

Polski Zespół Wokalny „Malwy” pod kierownictwem Ireny Nawojewej zebrał gromkie brawa za wykonanie polskich i ukraińskich kolęd i pastorałek. Zespół ten powrócił właśnie do Żytomierza z koncertów w Polsce, gdzie otrzymał wyróżnienie na Międzynarodowym Festiwalu Kolęd i Pastorałek w Będzinie na Śląsku. W wykonaniu zespołu zabrzmiały kolędy i pastorałki w aranżacji Iryny Nawojewej:

„Szczedryj Weczir”, „Wśród nocnej ciszy”, „Nowa radiś stała”, kompozycje „Oj, Dywne Narodzennia”, „Dudka” i in.

Koncert prowadziła dr Wiktoria Wachowska.

Na zakończenie, po odśpiewaniu wspólnie kolędy „Cicha noc”, głos zabrał konsul Krzysztof Świderek, który wyraził radość z tego, że w kolędach pielęgnowana jest na Żytomierszczyźnie kultura polska. Konsul złożył wszystkim serdeczne życzenia, aby polskość kultywowana była w sercach ludzi, a na Ukrainie zapanował pokój. Z krótkim przemówieniem zwrócili się do zebranych prezes Wiktoria Laskowska-Szczur i ksiądz kanonik Wiktor Makowski, którzy zgodnie podkreślali wagę kolędowania w tych trudnych dla Ukrainy czasach wojny na wschodnich rubieżach kraju. Ksiądz kanonik modlitwą o pokój zakończył koncert, wspominając ofiary ataku terrorystycznego na Mariupol.

Kolęda polska stała się jeszcze raz zwornikiem, który łączy narody w jedną rodzinę i przynosi nam upragniony pokój.

Koncert zorganizowały Żytomierski Obwodowy Związek Polaków na Ukrainie, Kapelania Polska w Żytomierzu, Centrum Polskie i Asocjacja Polskiej Młodzieży na Żytomierszczyźnie.

**ks. Jarosław Giżycki TChr,
Wiktoria Laskowska-Szczur**

Niezapomniane spotkanie z rówieśnikami z Zalesia Górnego w Polsce

Od 22 do 29 marca w ramach wymiany międzyszkolnej w Zalesiu Górnym pod Warszawą przebywała 10-osobowa grupa dzieci z Żytomierza. Członkowie Polskiego Dziecięcego Teatru Lalek „ModernPol” przy ŻOZPU pod kierownictwem Wiktorii Zubarewej wystąpili w szkole im. Wspólnej Europy w Zalesiu Górnym oraz w szkole im. Ewy Krauze w Zalesiu Dolnym. Dzieci z Ukrainy wraz z opiekunem były zachwycone okazaną im gościnnością i opieką ze strony organizatorów już od pierwszego dnia pobytu.

Celem projektu było przede wszystkim poznanie polskich rówieśników, tradycji rodzinnych współczesnych polskich rodzin, zwiedzanie zabytków Warszawy oraz zaprezentowanie ludowych zwyczajów ukraińskich, zwłaszcza tradycji weselnych.

Pierwszego dnia dzieci z Ukrainy poznały kolegów i koleżanki z Polski, z którymi potem mieszkaly przez siedem dni. Dzięki aktywnej integracji młodzi żytomierzanie mogli doskonalić znajomość języka polskiego. Większość z przybyłych na wymianę uczniów pochodzi z polskich rodzin i uczy się języka polskiego w Polskiej Szkole Sobotnio-Niedzielnej przy ŻOZPU, więc wyjazd do Polski był dla nich szansą poznania polskiej kultury i języka. Natomiast dla uczniów ze szkoły w Zalesiu Górnym, opiekujących się ukraińską grupą, była to dobra okazja, by poznać ukraińskie tradycje, obyczaje i pieśni śpiewane w języku ukraińskim.

Na dzieci z Teatru Lalek „ModernPol” czekał w Polsce bogaty program kulturalny oraz dwa występy. Mogły uczestniczyć w szkolnych lekcjach biologii, języka angielskiego, polskiego, historii, WF, pojechać do mydlarni, na basen, zagrać w gry terenowe, zwiedzić Zamek Królewski w Warszawie, zobaczyć syrenkę warszawską na Starówce itd.

Niezapomniane wspomnienia miały dzieci po zwiedzaniu Łazienek Królewskich, po których oprowadzał je Wojciech Tomczyk, znany scenarzysta filmowy i teatralny. Wojciech Tomczyk większość swojego dzieciństwa spędził w Łazienkach, gdyż jego dziadkowie pracowali jako ogrodnicy Parku Łazienkowskiego, więc jego opowieść była bardzo zajmująca. Na zakończenie tej wycieczki dzieci nakarmiły parkowe wiewiórki, które chętnie brały orzeszki prosto z rąk!

Członkowie Teatru Lalek „ModernPol”, kierownik Wiktorja Zubarewa
Учасники лялькового театру «МодернПол», керівник Вікторія Зубарева

Niesamowitą przygodą dla dzieci było zwiedzanie Telewizyjnej Agencji Informacyjnej, po której oprowadzał je znany polski dziennikarz „Panoramy” Maciej Orłoś, z którym dzieci zrobiły sobie pamiątkowe zdjęcia.

Pobyt w Zalesiu Górnym przypadł w okresie Świąt Wielkanocnych. W szkole dzieci na zajęciach piekły ciastka wielkanocne, a 29 marca w Niedzielę Palmową, wraz z polskimi rodzinami, poświęciły palmy. Niektóre palmy zostały zrobione własnoręcznie – z jaskrawej bibuły oraz gałązek wierzby, malin lub porzeczek. To było niezwykle przeżycie, gdyż pomogło gościom z Ukrainy poznać piękne polskie tradycje.

Członkowie Teatru Lalek „ModernPol” zaprezentowali swój dorobek artystyczny podczas występu pt. „A polskie serca biją wciąż” w Szkole Podstawowej im. Wspólnej Europy w Zalesiu Górnym oraz w Szkole w Zalesiu Dolnym. Rówieśnicy z Polski nagrodzili młodych artystów gromkimi brawami i prezentami. Grupa polskich dzieci, opiekujących się gośćmi aktywnie pomagała przy tworzeniu prostej scenografii do przedstawienia, a w czasie

występu wykonała z aktorami ukraińską pieśń „Płonęła sosna”.

Wyjazd młodych żytomierzanie był możliwy dzięki ludziom o złotym sercu, a zwłaszcza rodzicom katolickich rodzin, które opiekowały się dziećmi z Ukrainy, nauczycielce historii Agnieszce Gasper, która ułożyła i koordynowała program pobytu, Irinie Maleszewskiej, Sebastianowi Sękowi, Iwonie Wichowskiej, Agnieszce Wojdynie i każdemu darczyńcy, który przyczynił się do zbierania dla naszych dzieci przyborów szkolnych, słodczy oraz środków czystości.

Jesteśmy bardzo wdzięczni Hannie Sierant – dyrektor Szkoły Podstawowej im. Wspólnej Europy, oraz Barbarze Ignaczak, wicedyrektor Szkoły Podstawowej im. Ewy Krauze za serdeczne przyjęcie i możliwość poznania tradycji odwiedzanych szkół.

To jest początek naszej współpracy, którą będziemy niewątpliwie rozwijać i poszerzać.

Wiktorja Zubarewa

Absolwenci po zakończeniu studiów otrzymują dyplomy uznawane w całej Europie, co pozwala im kontynuować naukę na uczelniach europejskich / Отримані європейські дипломи бакалавра визнаються в Європі, що дозволяє продовжити навчання в магістратурі будь-якого європейського університету

Освіта в Польщі доступна для кожного

Усе більше університетів в Європі шукають абітурієнтів за межами своєї країни. Польські університети не є винятком, звертаючись до випускників середніх шкіл з України.

Можливість вступу до вишів Польщі мають як діти польського походження, так і українці. Для поляків, які проживають в Україні та отримали Карту Поляка, навчання є безкоштовним. Найкращі студенти, які не мають жодних пільг, можуть виграти ґрант на безкоштовне навчання в Польщі.

В середньому освіта в Польщі дешевша ніж в Україні, навіть на платній основі. Тому інтерес до навчання в Польщі значно зростає кожного року. Сьогодні українська молодь є однією з основних груп іноземців, що навчається в Польщі. Причиною цього є географічна близькість, культурні і мовні аспекти, визнання наших дипломів, а також низька вартість навчання.

Знання польської мови є важливим критерієм у відборі кандидатів у студенти. Сертифікат про знання польської як іноземної мови можна отримати або в Україні, або у відповідному університеті. В офісі Житомирської обласної Спільноти поляків України відкрито спеціальні мовні курси, де групи поділені за рівнем знань: початковий, середній і високий.

Вони дають змогу абітурієнтам підготуватись до вступних іспитів.

У Польщі існує таке поняття як «зєрувка» – нульовий курс. Він є обов'язковим для тих, хто не знає мови. На такому курсі абітурієнт вивчає польську мову безпосередньо при університеті.

Вища освіта в Польщі

Починаючи з 2007 року польські ВНЗ мають три ступені: Licencjat (бакалавр), Magister (магістр) та Doktor (Доктор наук). Бакалавріат (studia I stopnia) триває три роки і закінчується складанням наукової роботи (praca licencjacka) та отриманням наукового ступеня Licencjat. Магістратура (studia jednolite magisterskie) надає титул магістра, якщо студент продовжує далі навчання, яке загалом з бакалавріатом включно триває 5-6 років. Крім цього існує навчання другого ступеня (studia II stopnia), яке триває два роки і також надає титул магістра, коли бакалавр обирає іншу спеціальність для написання магістерської роботи. Вона є підсумком навчання, дає підставу вважати, що студент успішно склав екзамен і заслужив науковий ступінь магістра. Наступним кроком випускника може стати рішення писати докторську дисертацію та отримати ступінь доктора наук у своїй галузі. Навчання включає в себе практику, тобто проведення лекцій і семінарів для студентів, і захист наукової праці.

З чого почати?

Вам знадобиться атестат про повну загальну середню освіту або диплом бакалавра, щоб отримати відповідно ступінь бакалавра або магістра. За загальними правилами прийому до вишу абітурієнт повинен мати при собі документ на легальне перебування в країні, довідку про стан здоров'я та медичну страховку.

Європейський простір освіти

У Польщі існує Державний Акредитаційний Комітет (Państwowa Komisja Akredytacyjna), покликаний перевіряти і контролювати дотримання стандартів освіти вишів по всій країні, сприяє її поліпшенню та служить гарантом якості навчання. Налагоджена тісна співпраця комітету з відповідними органами в інших країнах, а сам Комітет відповідає вимогам ENQA (Європейської асоціації із забезпечення якості вищої освіти).

З моменту підписання Болонської Декларації Польща отримала всі привілеї взаємодії в європейському академічному просторі. Польські студенти беруть активну участь у його створенні. Підчас навчання в окремих ВНЗ студенти можуть взяти участь у програмах міжнародного обміну студентів SOCRATES

/ Erasmus. У дипломі учасника зазначається, що студент отримав досвід навчання в іншій країні, а це дає йому привілей для отримання подальшої освіти або роботи за кордоном.

Навчальний рік

Першого жовтня починається навчальний рік і осінній семестр у студентів, так що вони, на відміну від українських, на місяць довше насолоджуються літніми канікулами (звісно за умови, що не залишили «хвостів» з минулого року). Після Різдвяних свят на них чекає зимова екзаменаційна сесія. З середини лютого до середини червня триває весняний семестр, що закінчується літньою екзаменаційною сесією. Впродовж навчання студенти відвідують лекції, семінари, беруть участь у лабораторних роботах і дискусіях, а також проходять практику за фахом.

Іспити

Для закінчення семестру студент має здати всі іспити. У Польщі з максимальною оцінкою є відмінно (5), далі йде добре з плюсом (4,5), добре (4), задовільно з плюсом (3,5), задовільно (3) та не зараховано, тобто незадовільно (2). Польські виші використовують Європейську кредитну Систему – ECTS, що значно полегшує визнання рівня освіти студентів в університетах країн Європи. Бали ECTS надаються за кожний пройдений предмет, їхня кількість не залежить від оцінок з екзамену.

Співпраця

Випускники мають широкий вибір університетів для навчання. Житомирською обласною Спілкою поляків України були підписані угоди про співпрацю з Люблінським католицьким університетом ім. Яна Павла II, з Економічним університетом у Кракові, з Люблінським політехнічним університетом та процвітає співпраця з Сілезьким університетом у Катовицях. Співпрацюємо з Міжнародним економіко-гуманітарним університетом імені академіка Степана Дем'янчука (МЕГУ) в м. Рівне, де можна отримати одразу два дипломи – вітчизняного та європейського зразка. Студент навчається семестр в Україні і семестр в Польщі. Отримані європейські дипломи бакалавра визнаються в Європі, що дозволяє продовжити навчання в магістратурі будь-якого європейського університету.

Яна Ляковська

Jarosław Kowaluk, student Politechniki Lubelskiej
Ярослав Ковалюк, студент Люблінської Політехніки

Щоб не бути голослівними, ми задали кілька питань студенту з України, Ярославу Ковалюку, який вже кілька років навчається в Польщі та готується до захисту докторської дисертації. До речі, до цього він закінчив Політехнічний університет у Житомирі, де вивчав комп'ютерні інформаційні технології.

- Де ти зараз навчаєшся?

- Я студент Політехнічного університету в Любліні. Навчаюся на спеціальності «Електротехніка».

- Як ти вступив до університету в Польщі? Чи було важко туди потрапити?

- Сконтактував з декількома університетами по електронній пошті, відправив їм свої дані, резюме і скани дипломів. Якщо вони просили, то ще й з перекладом. З чотирьох університетів, в які я написав, мені два відповіли та були готові прийняти. А всі «формальності» з документами

вирішувати треба вже тут, в тому числі проходити кваліфікаційну розмову, яка вимагає здебільшого знання мови. Тому варто вчити мову до того як їхати. Я вчив трошки більше ніж півроку перед поїздкою.

- Чи подобається тобі навчання в Польщі?

- Подобається навчання тим, що багато нового крім самого навчання: багато нових знайомих, нові міста, «досвід життя за кордоном». Якщо можна так сказати – це все дуже ЦІКАВО, і це – основна причина. Відкривається можливість подорожувати і побачити світ, яким він є, а не дивитись по телевізору. Технології дозволяють бачитись з родиною і друзями через скайп, так що зв'язок з домом практично не втрачається.

- Які в тебе плани на майбутнє після закінчення університету?

- На даному етапі ніхто гарантувати і обіцяти нічого не може. Перспектива вже в тому, що можна буде обирати з більшого числа можливостей.

Politechnika Lubelska,
Wydział Elektrotechniki i Informatyki
Політехніка Люблінська,
факультет електротехніки та інформатики

Olga Pugacz studiuje na pierwszym roku na Uniwersytecie Jagiellońskim
Ольга Пугач навчається на першому курсі Ягеллонського університету

Оля Пугач збиралась після закінчення школи також вступати до польського університету. Вона посилено вивчала польську мову. Завдяки своїй наполегливості її мрія збулась.

- Де ти зараз навчаєшся?

- Я зараз навчаюсь в Кракові у Ягеллонському Університеті на міжнародних відносинах на першому курсі.

- Як потрапила на навчання в Польщу?

- Щоб навчатись тут, я пройшла довгу дорогу. Почалась вона зі складання документів в польському консульстві. Щоб навчатись безкоштовно в Польщі, треба мати польське походження і документ, який це підтверджує. Після розмови у консульстві і затвердження твоєї кандидатури, треба було здати 3 екзамени по спеціальності. Перший екзамен з польської мови, для всіх він є обов'язковим. Для мене два інших екзамени були світова історія і історія Польщі, а також гуманітарний тест (польська мова, література і культура). Пізніше оголошували результати з екзаменів: хтось за хвилину мав співбесіду, а хтось, як у моєму випадку, поїхав додому щасливий, без неї. Потім після 3 місяців, прийшов додому лист, з вказанням університету, де я буду навчатись на так званій «зерувці», відомому серед абітурієнтів як «курс молодого бійця». Там були різні групи, поділені за рівнем знання мови. Ми поглиблено вивчали предмети, які в останньому році школи вчать поляки, щоб здати екзамени і поступити в університет. На цьому курсі можна собі було вибрати ВНЗ, після чого тобі одразу казали, що необхідно знати, щоб туди потрапити. Хоч і не одразу, але я вибрала Ягеллонський університет. Треба було зареєструватись в електронній системі абітурієнтів і чекати подальших вказівок від системи, де все було розписано від А до Я. Коли всі вимоги були виконані, окресленого дня була назначена

Uniwersytet Jagielloński w Krakowie
Ягеллонський університет у Кракові

співбесіда в Університеті, де задавали найрізноматніші питання: від «Як тебе звати» до «Як вирішити конфлікт в Україні». Через пару днів на електронну пошту мені прийшов лист з привітанням, що тепер я вступила до омріяного вишу.

- Чи подобається тобі навчання в Польщі?

- Я ні разу не пожалкувала, що тут навчаюсь. У мене є вибір предметів, інколи навіть викладачів, методу залічення предмету і чи приходиться мені на лекцію чи ні, адже в більшості випадків, вони не є обов'язковими. Краків дуже гарне місто, краса якого ніскільки не набридає, є багато можливостей для саморозвитку, відбуття практик і безліч знайомств з цікавими людьми. Чому мені має це не подобатись?

- Які в тебе плани на майбутнє після закінчення університету?

- Поки що я не впевнена щодо своїх планів на майбутнє, тому тут не можу сказати нічого конкретного.

Iwanna Andrijczuk, absolwentka Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach / **Іванна Андрійчук**, випускниця Сілезького університету

Випускниця Сілезького університету Іванна залишилась у Польщі і з радістю ділиться враженнями:

- Де ти навчалась?

- Я закінчила магістратуру у Сілезькому університеті в Катовицях по спеціальності бібліотекознавство. Поступала з дипломом спеціаліста Ужгородського національного університету: викладач української мови і літератури.

- Чому вирішила поступати в Польщу і як це відбувалось?

Через програму «150 вільних місць для студентів з-поза Європейського Союзу». Це було зовсім неважко: поспілкувалася 2 хвилини по скайпу і все! Представилася і пояснила, чому хочу навчатись в Польщі і на обраній спеціальності.

Uniwersytet Śląski w Katowicach
Сілезький університет у Катовицях

- Чи подобалось тобі навчання в Польщі?

- Так, бо набагато було легше навчатись в польському університеті, ніж в українському.

- Які в тебе плани на майбутнє після закінчення університету?

- Хотілось би знайти працю за спеціальністю. А раптом, це буде цікаво.

Po złożeniu kwiatów i zapalonych zniczy pod tablicą Marszałka Józefa Piłsudskiego

Spotkanie wielkanocne w Winnicy

W sobotę poprzedzającą Niedzielę Palmową 28 marca w Winnicy odbyło się spotkanie wielkanocne organizowane przez Konsulat Generalny RP w Winnicy. Pan Konsul Generalny Krzysztof Świderek zaprosił na spotkanie prezesów organizacji polskich z winnickiego okręgu konsularnego, duchowieństwo, przedstawicieli biznesu oraz mediów.

Na Wielkanocne Spotkanie przybyli gości Senator RP Pan Stanisław Gogacz oraz Prezes Fundacji Wolność i Demokracja Pan Michał Dworczyk. Po złożeniu kwiatów i zapaleniu zniczy pod tablicą Józefa Piłsudskiego w restauracji Wielur odbyła się oficjalna część uroczystości. Konsul Generalny RP w Winnicy Krzysztof Świderek przedstawił przybyłych konsulów Krzysztofa Rosińskiego i Tomasza Sipowskiego.

Pan Konsul złożył wszystkim obecnym życzenia wielkanocne, życząc owocnej pracy na polonijnej niwie. Prezesi organizacji polonijnych z Żytomierza, Czerniowiec i Winnicy w krótkich wystąpieniach przedstawili swoje dotychczasowe osiągnięcia, plan pracy oraz złożyli życzenia wielkanocne. Pobłogosławił obecnych J. E. Biskup Leon Dubrawski. Konsulowie poinformowali zebranych o sprawach dotyczących wiz, projektów polonijnych oraz studiów w Polsce. W uroczystym spotkaniu wielkanocnym wzięła udział również pani Grażyna Orłowska-Sondej z ekipą telewizji dolnośląskiej.

Korpus dyplomatyczny KG RP w Winnicy

Senator RP Stanisław Gogacz, J.E. Biskup Leon Dubrawski, prezes Fundacji Wolność i Demokracja Michał Dworczyk, redaktor gazety „Słowo Polskie” Jerzy Wójcicki, prezes ŻOZPU Wiktoria Laskowska-Szczur, prezes „Polskiego Radia Berdyczów” Jerzy Sokalski

Z inicjatywy ks. Józefa Lipieckiego na początku 2015 r. został postawiony krzyż na kościele pw. Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Humaniu. Świątynia dotąd nie została zwrócona katolikom

Spotkanie w Centrum Polskim

Wystąpienie zespołu wokalnego „Preobrażenije” z Cerkwi Prawosławnej pod kier. Aleksandra Tkaczewki w katedrze św. Zofii. Żytomierz, 2015 r.

Wizyta harcerzy z Płocka w Żytomierzu w ramach Akcji Paczka